

RES JUDICATA - JOGERŐS ÍTÉLET

*Pro veritate accipitur*¹

(c) 2025 Németh Rajmund Róbert nrr@resjudicata.hu

Előszó

- Emberi lények-e a bírák? – kérdezi Jerome Frank, amerikai bíró, pszichológus, jogfilozófus. Alaptézisünk, hogy a *jogkeresők* – a jogszolgáltatáshoz forduló, jogaikban, vagyonukban, érdekeikben, jogaikban, testi épségükben sértett személyek – azt az elvárást támasztják a bírói ággal szemben, hogy ha megfizetik az eljárási költségeket, úgy perükben igazság szolgáltatassék. De, amit az állam vállalni és teljesíteni képes, az lényegében nem az *anyagi igazság*, hanem az *eljárási igazság* kiszolgáltatása. Óvatosabban fogalmazva „ítélkezési ág”-nak hívjuk ezt a formálisan „igazságszolgáltatási ág”-nak hívott jogterületet. Az államok, nemzetközi egyezményekben és alkotmányaikban foglalt (legitim) módon, eljárásjogi elvek érvényesülésének biztosítását vállalják. A bíróság határozataira és az alapelvek sérelmére jogorvoslat kérhető (fellebbezés, felülvizsgálat) - mindemellett, az objektivitás és a *jogbiztonság* elve is meg kell jelenjék: így a jogorvoslatok módja, lehetősége, foka, határideje véges.

Res judicata: az „ítélt dolog”, azon jogerős bírósági határozat, amely már rendes perorvoslattal nem támadható. Az *anyagi jogerő* lényege, hogy az *igazságnak elfogadtassék* (pro veritate accipitur). A *res judicata*-val tehát vigyázni kell, mert az marad bent a jogrendszerben, a véglegesség erejével.

Mi is zajlik tehát a jogász munkahelyén? Hajsza a *jogi igazságért*. Az ügyvédek, különösen a védők ismerik a legtöbb objektív körülményt, de titoktartásra is kötelezettek. Az életben nagyon gyakori, hogy az ügyek nem fekete-fehérek, valamelyest a felperes – más jogágban a sértett, feljelentő - is sáros, sőt néha még jobban is, mint az alperes – vagy a terhelt –. De hogy a bíróság kinek ítél majd pernyertességet, az azon múlik, a bíróban kialakuló *bizonyosságot* mennyire sikerül megalapozni, eljárásjogi, bizonyítási szabályok és legálisan beszerzett bizonyítási eszközök, szakvélemények, tanúvallomások alapján. A sértettek érdekében - olykor az elhunyt sértett méltóságáért - az ügyész is harcol, hogy kellően súlyos büntetést kapjon a terhelt. Olykor épp azt ismeri fel és látja, hogy a terhelt kisebb súlyú cselekménye nem szabad, hogy nagyobb terhet rójon az elkövetőre, mint amelyet a sértett elszenvedett.

Emberi lények a bírák, ügyészek, ügyvédek, olykor hibáznak is, de emberként érznek. És amíg érznek, amíg a *bonos mores* – a tisztességes eljárás és az erkölcsi jó – elérése lebeg a szemük előtt, addig ítélnék - vagy ha tehetik, juttatják egyezsége a feleket – az anyagi igazsághoz legközelebb eső módon.

De lehet az ítélezési ágban munkálkodó jogász bármennyire is tisztességes, az eljárásjogi szabályok olykor megkötik a kezét: ilyen az elévülés, a felhasználhatatlan bizonyíték, az érvénytelen szerződés, a perben érvényesíthetetlen kötelek, s arra alapozott kártérítési igény, de sok más elv és körülmény is.

Sorozatommal ezen kihívások, nehézségek, szemben álló érdekek bemutatására vállalkozom.

- A szerző

¹ Res judicata pro veritate accipitur: Az ítélt dolog igazságnak elfogadtassék! *Ulpianus, Digesta* 50.17.207

I. Rész - I. Fejezet

INVOCATIO

1.

Este kilencről 21:01-re váltott az óra az autóban. Nyolc hangszórós Harman Kardon, a közel félhangerőn dübörgő deep house Roland kedvenc rádióadóján kezdte próbára tenni a dobhártyákat a frissen lízingelt M4 Competition Cabrio BMW-ben. Péntek van, bőven elég volt a hétre. Gurult le, egyre gyorsulva a Garas utcai meredek lejtőn. Szólt a zene, boldog volt, de éjszél volt. Érzékei, főként szám szerint leginkább a hatodik érzéke, elkezdett kiélesedni. A füle szinte kihegyesedett.

És akkor meg is érkezett a meglepi.

Egy fiatal srác, közepes sebességgel, de körbe egyáltalán nem nézve, balról a lejtős utcából, a közúton, nem a járdán, befutott a körforgalmon keresztül, az autók elé.

Őelé, mert a kölyök szerencséjére - persze ez majd nemsokára eldől - láthatólag senki más nem érkezett a körforgalom felé, sehonnan. Legalábbis az ő számára láthatólag...

Kalkulált, becsült, de gyorsan. Biztos, hogy ő meg fog tudni állni. Ezzel a járművel, városi forgalomban úgy kb. akármennyiről fékezve, egyetlen másodpercen belül. A visszapillantóba nézett egy villanásnyira és látta, hogy sajnos nincs egyedül. Ereszkednek mögötte néhányan, lefelé a lejtőn. A gyerek viszont már az autó elé ért. Nem szeretné odaérve elsodorni és a csípőcsontját rommá zúzni. Döntött. Fékezett. Nos, az M4-es fékrendszere ilyenkor nem kérdez vissza. A mögötte érkező tizennagyon sokéve leharcolt francia kisautó a lehető legnagyobb sikítással és vicsorgással igyekezett menteni a menthetőt. Ugyanez nem sikerült viszont a mögötte érkezőnek, aki nem számított a teljes satufékre egy ilyen teljesen nyugodt nyári koraestén. Fékezett, és majdnem sikerült tökéletesen megállnia, de csak annak árán, hogy közben összetörte a crossover Mazda orrát, lámpáit, a kis Peugeot hátulját pedig összehajtogatta, bár pénzben kifejezve a töredéke kárt okozva abban, mint a vajszerű CX-5-ösben.

A Peugeot és sofőrje járt a legjobban. Mert valami vezetői csoda folytán - vagy inkább a rutinból fakadóan - még épp nyomta a féket, mikor a mögötte érkező belecsapódott. Egyetlen dolgot tartott ugyanis fontosnak: az előtte lévő BMW-t ne koccolja meg, mert - zsigereiben így érezte - akkor bizony még éveken át fogják a béréből vonni a kártérítést. Hacsak ma ki nem rúgják és még lesz munkahelye.

Roland az M4-esben a féken maradva kiváltott N-be, berántotta a kézifék gombját, azzal a mozdulattal kivágva az ajtót. Közben már csatolta is ki az övét és ugrott ki a járműből. Na ez most szép fogás lesz, ha sikerül. És úgy nyitott ajtóval, kipattant és elkezdett futni a kölyök felé. Az autót úgysem tudják ellopni. Ahogy az övére csatolt kulcsban lévő chip 1 méterre távolodott a műszerfalba épített érzékelőtől, az autó *stand-by*-ba kapcsolt, csipogni kezdett. És azt el nem viszi senki, amíg a gazdája vissza nem ül a vezetőülésbe. Aki viszont már javában sprintelt a fiatal kölyök után. Húsz méteren belül utolérte és, nos, szép vagy nem szép, de az ingét elkapva az oldalt parkoló egyik autó oldalának rántotta, amitől megtántorodott, elesett és leült a kocsik motorháztetője mellé.

Rendesen meglepődve, zihálva nézett hátra, hogy ki tette ezt vele?

- Na öcsém, te most biztos, hogy velem jössz! - ordította rá Roland.

A kölyök elkezdett vigyorogni. Látszott az arcán, heccnek vette a dolgot, és bízik annyira magában, hogy felpattan és iszkiri.

A futástól zihált a lélegzete. Jól érezhetően dőlt belőle valamilyen rövidital szaga és sörszag.

Felállt és megpróbálta véghezvinni a tervét, hogy elszalad. De Roland balkeze, mint a vipera, a kölyök jobb karjára feltekeredett a válláig és egy, a büntető-végrehajtásban oktatott fogással úgy felrakta a kölyköt hasra az autóra, hogy szószerint nyekkent, aztán jajveszékelní kezdett, ilyenkor ugyanis kifordul és megfeszül a vállizület, annyira, hogy egyesekben a vizeletet visszatartó izmok is elengedenek. Főleg úgy, hogy előtte néhány üveg sör is bekerült a szervezetbe. A kölyök a szúró fájdalommal és az ágyékából érkező ingerrel küszködve teljesen felhagyott mindennemű ellenállással.

- A törvény nevében, le vagy tartóztatva. Lépés indulj! Eszedbe ne jusson szökni, kitörík a vállad.

A kölyök semmilyen választ nem adott. Roland megmarkolta vállán a ruháján, kicsit tolt rajta, és ettől engedelmesen elkezdett felfelé sétálni azon az úton, vissza oda, ahonnan leereszkedtek.

Ahol már a Peugeot-ból és a Mazdából is kiugró hölgyek vadmacskává változva szidták egymás közeli hozzátartozóit a szituációinak megfelelő hanglejtésben, fennhangan.

Roland az autója motorháztetőjére hajlított a leendő terheltet és elkiáltotta magát:

- Hölgyeim!

Erre a hölgyek hirtelen abbahagyták a szócsatát. Csend lett.

- Valaki légyszi csukja be az ajtómat, mert ha valami barom a következő autóval letöri, többezer euró lesz javíttatni. Mindjárt kérkezik a rendőrség. Ez a hülye meg - és fejével biccentve a srác felé mutatott - le van tartóztatva.

Zsebéből elővette a telefonját, nyitotta és hívta a 107-et.

- Jó estét kívánok, dr. Nemes Roland ügyvédjelölt vagyok. Azonnali rendőri segítséget kérek, közúti balesethez, személyi sérülés nem történt, talán. Helyszín Marcibányi sarok, körforgalom, az elkövetőt elfogtam. - Felnézett keresve, aztán a szemét villantotta - Van kamera, végignézzük, mi történt.

2.

Dely-Vígh Tibor ügyvéd úr telefonja hosszan csörgött, mire végre kiért a mosdóból. És persze még kezet mosott, megtörölgette, alaposan, komótosan, addigra abbamaradt a csörgés.

- Na, végre kuss van. Könyörgöm, péntek este...

És a telefon újramezdte.

- Ki ez a barom?

Az öltöny zakóját, komótos mozdulatokkal, felakasztotta a fogasra, hadd csörögjön a telefon még egy kicsit. Kigombolta az ingujját.

- Na jól van, elküldöm az anyjába! - a barátnőjére nézett mosolyogva, megnyugtatólag.

Aztán az ágyra dobott telefonhoz sétált. Az kijelzővel hason feküdt csörgött és rezgett rendületlenül. Felfordította. Hívó: Roland.

Felvette.

- Roland!

- Én!

- Te nem bírsz negyed órára elszakadni melóból? - kérdezte hangsúlyosan tagoltan. - Most értem haza!

- Szükségem van egy védőre.

- Mondom hát, negyed óráig nem bírod ki, balhé nélkül?

- Nem nekem kell. Elfogtam egy részeg hülyét.

- Ezért hívsz?

- Letartóztattam, közlekedési bűncselekmény, extráneus a gyöngyszem, összetört miatta néhány autó, milliós érték feletti a káresemény.

- Pfú - fújtatott - mindjárt indulok! Hívlak a kocsiból. - letette a telefont. A barátnőjére nézett, könyörgő beesett pofával, aki feldühödött csak annyit ordított rá:

- Tiborrrrr!

Tibor hátra hőkölt arccal, a szemén láthatóan sebesen forgó észjárással próbálta menteni a helyzetet:

- Hívom a Péterpál Ricsit!

- Ajánlom is, mert a fejedbe húzom a frissen főtt bolognait.

3.

A hölgyek a telefonhívások után megpróbálták nyugodtságot erőltetni magukra. A Mazdás - bár nála következett be a legnagyobb anyagi kár - viszonylag, csak viszonylag volt nyugodt, ahhoz képest, hogy a fiatalabb, a Peugeot sofőrje kifejezetten izgága volt, zavart, frusztrált. Roland kiszúrta, hogy bár nem csúszott bele a BMW-be, profin megoldotta, és *láthatólag* nem érte semmilyen testi sérülés, húzódás, valami mégis rémségesen nyomasztotta, nagyon *kínlódba várakozós* fejet vágott. Mint aki nem tudja hová tenni, mit fog mondani a kiérkező baleseti helyszínelő rendőröknek. Roland a fiatalabb - valahol legfeljebb harmincéves lehetett, ha meg nem sértem - *lány* szemébe nézett.

- Nézze, vagy nézd, jogász vagyok. Mielőtt ideérkezik a yard, megbeszélünk mindent.

- Ne beszéljünk meg mindent, csak hogy innen minél előbb megszabaduljak.

- Nyugi, a bajt nem te okoztad, próbálj megnyugodni.

- Nem az enyém az autó.

- Értelek, de megoldjuk.

- Nem oldjuk meg, a főnököm az autó. És nem ismered őt. - vizsgozta idegesen a tegezést.

- Személyesen. De ismerem azt a fajtát, akinél azt mondják, "nem ismered a főnökömet". És nem a pasid a főnököd.

- Isten ments! Dehogya.

- Akkor ezzel már két lépéssel beljebb vagyunk. Lehet, hogy Neked is kijelölünk egy ügyvédet. A védelmedre. Nem büntetőjogi értelemben, hanem emberileg. Hogy adjon biztonságot. Kezdsenek, hogy megmentsük ezt a szitut. Meg a törött autót. Meg a javítást.

A lány zsebében rezegni kezdett a telefon. Kihúzta.

- Meg engem. Ez a főnököm. - mondta és rányomott a hívás fogadása gombra.

Roland a szemével erősen ránézett, csóválni kezdte a fejét. És aztán a szájára mutatott. A lány értette, mire gondol, odatartotta a telefon. Egy telt hangú ércesebb hang szólt bele, szinte már kiáltott parancsolón:

- Zsófi, figyelj már, fordulj vissza, hozd vissza! - Erre Roland válaszolt.

- Jó estét uram, Zsófia balesetet szenvedett. Ellátjuk a sérülését, később hívom.

Ekkor a hívó kinyomta a telefont.

- Ez mire volt jó? - kérdezte vissza Zsófi.

- Kiugrott a nyuszi a bokorból.

- Maradhatna az ott a helyén.

- Mit jelent az, hogy "hozzad vissza"?

- Ezt nem mondhatom el.

- Jól van, akkor majd négyszemközt. Mint ügyvédnek. Drog vagy fegyver?

- Egyik sem! - vágta rá.

A motorháztetőn fekvő srác most már kezdte megelégedni a csajozós enyelgést és fickándozi próbált, nézett jobbra-balra, hogyan szabaduljon, tudna-e hátra rúgni, aztán elfutni?

- Te csöndbe' maradsz. - Szólt Roland és picit feljebb váltott a karra tekeredő vipera fogáson. Ettől megint nyüzszítő hangok érkeztek, amire engedett a fogáson. - Na ugye. Nyugi.

Most Roland telefonja kezdett rezegni a bal zsebében. Kivette, ránézett. Péterpál Ricsi. Fogadta.

- Na mizu?

- Tibor hívott, hogy helyzet van. Én helyettesítem.

- Annak örülök! Megint beleléptem a családi lecsóba?

- Hát, a szerencséd, hogy nálam ez a *család* dolog még kicsit arrébb van.

- Na meg ennek is szerencséje, akit itt kell tartsak. Persze igyekszik fickándozi.

- Én meg igyekszem odaérni.

- Az jó is lesz, mert ahogy sejtem, az az egyre közeledő kék-piros villogó fény nekünk szól...

4.

Fehér Skoda Octavia parkolt fel – megkülönböztető fényjelzéssel – a járdára, a kisbolt elé. Kiszállt a járórpár és közeledni kezdtek. A magasabb rendfokozatú rendőr altiszt köszönt először.

- Gyenes Kristóf rendőr zászlós, jelentkezem! Jó estét kívánok!

- Mérai Alex törzsőrmester! Jó estét! - köszönt a társa.

- Dr. Nemes Roland. Jó estét! Átszaladt előttünk a kedves elkövető úriember, részegen, keresztbe az úttesten. Az utolsó pillanatban tudtam fékezni, hogy el ne sodorjam. A mögöttem érkezők sajnos egymásba csúsztak. Az anyagi hátrány *Btk. 459.§ (6) bekezdés szerint* vélhetőleg "nagyobb" értékű károkozás, ezt a szakértői vizsgálat tudja megalapozni. Kérem a tetten ért elkövető azonosítását és őrizetbe vételét, a károkozásra tekintettel polgári igényt érvényesítünk, Pp. 169. § (2).

- Ügyvéd úr, felszólítom, engedje el az úriembert. Innen átvesszük. - jelezte Gyenes zászlós.

- Az úriember... védőügyvédje percekben belül érkezik, - mondta Roland - kérem ne hagyják elszaladni.

- Nyugodjon meg uram, és adja át a fiatalembert.

Mérai főtörzs közelebb jött és a kinyitotta a bilincs tartó zsebet, kivette a bilincset és az autóra fektetett, most már egyre inkább megszeppent fiatalurat óvatosan átvette és szakszerűen, igyekezve nem felesleges fájdalmat okozni, megbilincselte.

- Nagyon reméljük, hogy a szóban elhangzott feljelentés tartalma megállja a helyét és a fiatalember védője nem fogja jobbról-balról megtámadni mindazt a pár pillanatot, ami eddig megtörtént. - tette hozzá Mérai, nagyvonalúan és merészen. Rolandnál legalább tíz évvel fiatalabb volt.

- A Ricsi? - kérdezte Roland - azért hívtam ki a kölyök védőjének, hogy tegye a dolgát. De a Ricsivel vigyázni kell. Roppant dörzsölt egy fickó. Együtt végeztünk. És ízekre fogja szedni az eljárásunkat, ahogy mindig. Erre számítok. De ami szintúgy fontos: a fenti két jármű vezetőjének okozott károkozásban szeretném őket - irodánk nevében - képviselni.

*

Nem is végszóra, és a legkevésbé sem teátrálisan, bő negyedóra elteltével gördült be egy fekete Mokka X-szel Péterpál ügyvéd úr, aki bár pimaszul fiatal volt, a praxisa elejét kezdte épp koptatni, elébb jónéhány országos egyetemi - tudományos diákköri - büntetőjogi verseny dobogós helyét rendszeresen és megérdemelten kikövetelte magának, majd ifjú szakjogászként olyan kényes büntetőelméleti tanulmányokat kezdett publikálni, amelyek gyakran kíméletlenül tapintottak rá ügyészi és rendőri eljárási tévedésekre. Ezekkel egyik tekintetben, a jogelméleti oldalról megbecsülést, a másik - jogalkalmazói - oldalról távolságtartást harcolt ki magának. Aki ismerte szakkikjein keresztül, az vagy tartott tőle, vagy fordult már úgy, hogy kicsit igyekezett - *hatalomból* - keresztbe tenni. Ricsi viszont nem erőből szeretett nyerni, hanem ésszel.

Ám, hogy előre ne szaladjunk, a kiküldött járőrpár kiérkezése után nem sokkal megérkezett a bűnügyi technikus csapat, a helyszín felméréséhez. Mérai addig beült az őrizetes mellé.

Gyenes rendőr zászlós Rolanddal, a két hölgygel és az őket kikérdező bűnügyi technikusokkal szinte centiről centire járták végig a helyszínt. A vezető technikus fejében összeállt az a kép, - és hogy annak szükségessége megalapozott volt -, hogy a Peugeot sofőrje ügyesen fékezett, hogy lehetőleg ne csússzon bele az előtte lényegében vészfékező, nagyértékű autóba, így mint "magát feláldozva" elviselte, hogy a hátsójába durranjon a mögötte érkező Mazda. Akinek valóban a másodperc töredéke maradt csak, hogy észlelje, hogy bajban van. A féknyom jellegéből ítélve azonban - a szakértői táblázat szerint erre az autótípusra vetítve -, neki biztosan a lakott területen megengedett sebességhatár felett kellett érkeznie, mert ha szép nyugodt, 20-30 km/h-s tempóval ereszkedett volna a lejtőn, ahogy egyébként a Peugeot vezetője tette, akkor törés nélkül megállt volna. Ez a - még csupán nem jegyzőkönyvezett, de szóban elhangzott megállapítás - szöveget ütött Roland fejébe: az Ügyvédi törvény 10.§(2) és 20.§ (1) bekezdése ugyan lehetővé teszi, hogy egyazon ügyvédi iroda ellenérdekű feleket képviseljen, ám személyileg nem azonos ügyvédek képviselhetik. Roland viszont még nem ügyvéd valójában: még csak ügyvédjelölti (a szakzsargonban: ügyvéd-bojtár) éveit tölti. Arra azonban már így is van lehetősége, hogy harmincmillió forint alatti vagyoni jogi ügyekben konzultációt vállaljon. Egyet. Kizárólag Zsófinak. Ha elfogadja a felajánlást. Úgyhogy Roland, átlátva, hogy a bűnügyi technikus szerint a harmadik jármű vezetője vétett a relatív és az abszolút gyorshajtás szabályai ellenében is, Zsófia maradt a kakukktojás: úgy érte az, aki ebben az egész ügyben tényleg segítségre méltó.

Zsófi fejében is egyre kuszálódtak a lehetőségek. Nagyon akart már szabadulni a helyszínről. Viszont törött hátsó lámpákkal nem mozdulhat el innen, ha kiszúrja egy éjszakai járőr, még külön meg is büntetik. Addig amíg a technikusok mindent be nem fotóznak, helyszínt és járműveket, biztosan nem távozhat, a fotók bizonyára majd kellenek a biztosítónak is.

Ő is, és a belé szaladó Mazdás hölgy is félreállt és beparkolt az út szélén található, kijelölt parkoló sávba. Roland odasétált és megvárta, míg mindketten kiszállnak.

- Úgy hallottam, a technikus szerint Önök *ellenérdekű felekké váltak*. Ez nekem szomorú, mert szerettem volna az Önök közös jogi képviselőjét ellátni, de így jogszabály szerint nem tehetem.

- Ne erőlködjön, nekem nincs szükségem ügyvédre. - tette hozzá lenézően az idősebb hölgy.

Roland ekkor, érte az elutasításból, Zsófihoz fordult.

- A néhány szó amit eddig váltottunk, ügyvédi titoktartás része. Szívesen képvisellek: "pro bono". Magyarul annyit tesz, hogy *ingyen* megteszek mindent, ami tőlem elvárható. Csak egyetlen kérdésem lenne: a *főnököd*, ugye *nem rossz ember*?

- Igazából nem az, inkább most bajban van.

- Jól van; akkor ha megbízik, innentől bármit mondasz, az ügyvédi titok, lakat a számon.

Zsófi valahogy *két szék közé, a pad alá esve* érezte magát. Ő személy szerint haza szeretne menni, kezd egyre fáradni. De részese egy balesetnek, amiben még őt is ki fogják hallgatni.

5.

Péterpál ügyvéd úr a járóautó hátsó ajtajához sétált, ablakán bekopogott. A bent ülő Mérai résnyire leeresztette az ablakot.

- Dr. Péterpál Richárd vagyok, a kijelölt védőügyvéd. Beülhetek védencemmel egyeztetni?

Mérai felhúzta az ablakot, kinyitotta az ajtót és kiszállt. Aztán köszönt az ügyvédnek és elsétált az autótól, a társához.

Ricsi beült a srác mellé.

- Péterpál Richárd vagyok, a védőügyvédje. Innentől kezdve amit nekem elmesél, azzal csak könnyít magán. Nekem pedig az a dolgom, hogy ami kettőnk között elhangzik, azt titokként megtartom. Most elindítok egy hangfelvételt, ez lesz a jegyzőkönyvünk, ami majd helyettem is tud emlékezni. - néhány tappingat után elindította a hangfelvételt. Felmondta rá a nevét és a helyszínt, időpontot. - Most maga jön, neve, állampolgársága, életkora, hol lakik?

- Szakály Kolos, magyar vagyok, 24 éves, itt lakom pár utcára.

- Értem. Saját lakás vagy albérlet?

- Albérlet. Haverokkal.

- Hát, az most nem lesz előnyös. Mostantól a büntetőeljárás törvény szabályai szerint megy a játék és elkezdődött az őrizet 72 órája. Az őrizet nem hosszabbítható, hanem bizonyos feltételek esetén bűnügyi felügyelet lesz belőle, lakáshagyási tilalom vagy előzetes letartóztatás. Ha volna a közelben állandó lakcíme, itt a területben vagy a városban, akkor rá tudnám beszélni a hatóságot, hogy nem áll fenn a szökés vagy elrejtőzés veszélye és helyezték mielőbb szabadlábra. De, persze, az a dolgom, hogy mindenképp ezt megpróbáljam. Csak magán múlik, hogy nyújt-e nekem hivatkozási alapot. Történt-e már ruházat átvizsgálás?

- Motozás? Nem.

- A motozás, ahogy a köznyelvben említik helytelenül, az szakorvos jelenlétében zajlik és testüreg vizsgálatra is kiterjed. Nyílt utcán nem motozunk, csak ruházat-átvizsgálunk. Szóval még nem történt. Hogy a sorsán segítsen, szeretne-e valamit a táskámba letétbe helyezni?

- A bal zsebemben vittem volna egy haska-pipát a srácoknak, akik várnak. Meg egy kis zacskiban a belevalót. Amúgy emiatt futottam.

- Akkor én azt onnan most áthelyezem, hozzám, ha megengedi.

Kínos mozdulatokkal, bal kézzel az ügyvéd kikotorta a srác telefonját a bal zsebéből, alatta gyorsan meglelt a pipa, és egy kis tasak, benne a zöld növény gumóival. Egy kisebb társaságra elegendő adag volt, ez most bekerül egy hermetikusan zárható tasakba a fekete táska mélyére, ahonnan nem szivárognak az illatok.

- Na ezzel nyertünk magának egy halmazati büntetés helyett valami könnyebbet, mielőtt meggyanúsítják kábsszerrel visszaéléssel, vagy egy lazább kereskedelemmel is. Ami aztán vagy igaz, vagy nem, egyelőre a maga titka marad, meg most már engem nyomaszt. Azt meg, hogy "emiatt futottam" azt ne mondja el. Büntetőeljárásról szóló törvény 7. § (3) bekezdése így hangzik: "nem kötelezhetik rá, hogy önmaga ellen vallomást tegyen, vagy bizonyítékot szolgáltatson". Ne mondjon semmit. De ha hazudozna, hogy mentse a bőrét, büntetőeljárásban terheltként megteheti. A hatóság és csak a hatóság feladata a bizonyítás, és amit nem tudnak bizonyítani, nem róhatják a terhére. Ha feszegetik, miért futott, mondja azt, hogy már késő este volt, sietett. De ezzel nem fogja megmenteni magát attól, ami miatt itt vagyunk. Ha látom, a kollégám sétálgat a technikussal, két-három autót összetört. Remélem, a Rolandén nincs egy karcolás se, mert egész komoly kábsszer kereskedelmet kellene ahhoz bonyolítani, hogy az ő kárát meg tudja téríteni. Ne vegye ezt komolyan, csak amolyan *bűnügyes humor*. Eszébe se jusson, mert ha kiszagolják, hogy mit vitt a zsebében, akkor gyorsan szabadlábra helyezik, csalinak, aztán magára állítanak fedett nyomozókat, hetekig-hónapokig hallgatják le a telefonját és aztán az egész bandát lesittelik. Talán lehetek megint a védője, de ne jussunk el oda, jó? Miután ezt tisztáztuk, mondott valamit magának a rendőr, mielőtt betette ide bilincsbe?

- Azt, hogy "öcsém jól összeraktad magadnak ezt a karambolt", meg hogy "ha nem menekültél volna el, hanem megállsz és megnézed, hogy az összetört autókban esett-e baja valakinek, akkor most nem lennél letartóztatva".

- Értem, akkor két dolog, az egyik, hogy nem hangzott el, hogy ne mondj semmit, amíg a védőd ki nem érkezik? - észrevétlenül átváltott tegeződésre, ha már a járőr is így tett.

- De, azt mondta, hogy "megvárjuk a védődöt".

- De nem mondta, hogy ne mondj addig semmit, ha mondanál felhasználható bizonyítékként?

- Nem.

- Nem mondta, vagy nem emlékszel?

- Csak azon járt az agyam, hogy amúgyse mondok semmit, anélkül is bajban vagyok már.

- Ezt azért mondom, mert ha elhangzott, hogy "nem álltál meg megnézni az autókban ülők megsérültek-e", akkor egy *segítségnyújtás elmulasztása* bűncselekmény is eszébe jutott annak a járőrnek, aki itt ült melletted. Ha azt halmazatba rakják az elsőszámú hülyeséggel amit csináltál, gondolom átszaladtál az úton ész nélkül, márpedig ezek rutinos járőrök, akkor az már önmagában is legalább háromévi szabadságvesztéssel fenyeget: Btk 166.§ (3).

- Három év?

- Feltéve, ha nem vagy visszaeső hasonló ügyekben. Mert akkor vagy több lehet, vagy ha voltál már feltételes szabadságon, akkor ezt most már le is kell ülnöd.

A kölyök kétségbeesetten kezdett nézni maga elé, de az első ülés bámulása nem adott valami megnyugtató érzést. Kinézett oldalra az ablakon. Kint a szabadság, a háta mögött pedig a kezei bilincsen. És az egyetlen ok amitől kevésbé pánikol, az a sok üveg megivott sör.

Ricsi látta, hogy a srác nehezen kezdi el feldolgozni a rossz híreket, de neki most muszáj lesz a többiekkel is konzultálni és bejárni a helyszínt. Kinyitotta az ajtót és kiáltott.

- Őrmester Úr! Jöjjön vissza kérem, vigyázzon a fiatalemberre. Meg kell néznem a helyszínt.

A kölyökhöz fordult

- Te meg ne mondj semmit, jó? - utasította halkán.

Mérai visszabattyogott az autóhoz, helyet cseréltek, beült.

6.

- Mi történt? - kérdezte Ricsi, mikor Rolandhoz sétált.

- Nézd, ott a körforgalom. Ez meg futott le a közúton, a lejtőn, nem fent a járdán, aztán bevágott a közúti szembesávból ide elé. Nem ott a zebrán, és igyekezett mielőbb átérni előttem és tovább futni a közúton. És nem fel a járdára. Végig nem akart a járdán sétálni, nagyon sietett.

- Szomjas volt.

- Már nem volt szomjas. Éreztem a szeszt amikor elkaptam, abból, ahogy zilált.

- Sietett a focimeccset nézni, oda valamelyik kocsmába - és a sétálóutca irányába mutatott. Ami persze még innen bő pár perc sétára volt. - És Te miért üldözted?

- Nekem sikerült megállnom. De eléggé felbőszített. Első gondolatom volt, hogy Btk 232. § közlekedés biztonsága elleni bécse. Aztán tizedmásodperccel később észleltem, ahogy a mögöttem érkezőbe hirtelen beledurran a harmadik autó, akit én innen a tükörből akkor még nem is láthattam. Na mondom, ez tuti lesz egy *"nagyobb" értékű vagyoni károkozás*, és nem tudom perelni, ha nem ismerem az alperest. Úgyhogy futás. Aztán visszahoztam és megvártuk a rendőröket. Közben az autóból már kipattant a két csaj és veszekedni kezdtek. Szemmel láthatóan nem voltak komoly sérüléseik, utasokat sem szállítottak, senki nem sérült meg, én meg rögtön a telefonhívásba bementem hogy "segítséget kérek balesethez". A kiérkező járőr zászlós mondta, hogy az a kisebbik baja, hogy a kölyök ezt a közlekedés-biztonsága elleni cselekményt elvétette. A baja főként az, hogy miután hallotta, hogy balesetet okozott, mert a résztvevők, a tanúk szerint elég nagyot szólt a Mazda, a technikus szerint 50 fölötti sebességről fékezve csapódott bele a Peugeot-ba, a gyerek meg jókedvűen futott tovább, így megáll egy *segítségnyújtás elmulasztása büntett minősített esete* az elkövetőnk terhére. Az hogy én emellé odabiggyesztem a *közlekedés biztonsága elleni gondatlan kis vétséget*, azt szerintük konzumálja az erősebb súlyú cselekmény.

- Na, meg kell állapítsam, ez a rendőr zászlós kifejezetten rafkós. Vagy már a sokadik hasonló esete, gyakorlott és megy neki kisujjból. De én is azt gondolom, az ügyész lehet hogy elejti ezt a kisebbik vétséget, opportunitás elve alapján. Amúgy, nem konzumálja, dogmatikailag. Mások a jogtárgyak.

- Hát, én fenntartom, amíg lehet, legalábbis körülményként. Merthogy hogyan is tudott ő mulasztani valamit: ahhoz előbb el kellett követni egy veszélyhelyzet okozást. Viszont én most sürgősen beviszem a Zsófit a János kórházba a balesetire, hogy megvizsgálják, nincs-e belső vérzése, agyrázkódása, gerincoszlop, rándulás? Kapott egy rendeset hátulról.

- A *"Zsófit"*? - vigyorgott Ricsi.

- A hölgyet. A másik hölgy nagyon ellenséges hangulatban van, *"ő majd megoldja magának az ügyet"*, ezt mondta, durcásan. - A helyszínelő technikusok felé fordult és hangosan megkérdezte: - Lassan elhagyhatjuk a helyszínt? A fiatal hölgyet bevinném a balesetire, és onnan utána azonnal indulunk a kerületi Kaps-ra vallomást tenni.

Gyenes zászlós odasétált a beszélgető ügyvédekhez.

- A technikusok felmérték a helyszínt, a védőügyvéd úr jön velünk, az őrizetessel. Ügyvéd urat és a hölgyet az orvosi vizsgálat után láttelelten várjuk a Kapitányságon. Tudja a címet?

- Ó jól tudom a címet, nem először járok a vöröstéglás épületben. - mondta Roland.

Elindultak, mindenki a maga útjára. Zsófi, a Peugeot sofőrje az autó mellett toporgott idegesen. Roland odasétált.

- Van valami érték az autóban, amit mondjuk "vissza kellene vinni"? - Kérdezte, utalva a telefonbeszélgetésre.

- A pénzkazetta.

- El tudjuk zárni nálam az autóban, teljesen hivatalosan *ügyvédi letétbe*.

- Lehetne a *legkevésbé hivatalos* ügyvédi letétben is?
- Feketepénz?
- Nem az, céges. De ha a főnöknek visszaviszem, akkor sikkasztani fog belőle. Arra kell.
- Póker?
- Nem. Zsarolják.
- És meddig szeretne fizetni, amíg van pénz a cégben? Aztán majd nem ad fizetést, satöbbi. De most a legelső, miután letétbe vettem a kazettát, hogy bevigyelek a kórházba.

7.

Richárd a védenca telefonját is betette az aktatáskába, ami most azért került fókuszba, mert zizegni kezdett és csörögni. Félreállt az első kanyarnál, és felvette.

- Mi van már, sose érsz ide? - ordította bele egy hallhatóan erősen spicces fiatal férfihang.
- Jó estét. Kolos védőügyvédje vagyok. - de többet nem mondott, várta a reakciót. Megpróbál most kiszedni a másik felekből annyit, amennyit a „bódult” állapotuk lehetővé tesz.
- Védőügyvéd, mire kell neki védőügyvéd? Késik és nem mer velem beszélni? Lóg nekünk valamivel, ami ki van fizetve.
- Azt máshonnan kell pótoljátok. A csomag nálam van az autóban. És ott is marad.
- Hát öreg, azzal lógtok nekünk, úgyhogy adok rá egy félórát amíg idehozod. Hallom, kocisval vagytok.
- Fenyegetsz? Nem tudod kivel beszélsz. Most próbálom kihozni a haverotokat a sittről. Kihúzni a balhéból, amibe kevertétek. De ha szívózol velem, kispajtás, akkor leadom ezt a telefonszámodat itt a rendőrkapitányságon és bemérés után pár órán belül ti is itt bent lesztek fogdán, kábszer birtoklás, kereskedelem, zsarolás vagy valami hasonló miatt.
- Jólvan papikám, higgadjál. Beszélek a többiekkel.
- Kihozom a Kolost, ha tudom. De lehet, hogy kell pár nap. Visszakapja a csomagot is. De én, mint ügyvéd nem viszem el *most* Nektek. Ennyi eszed lehetne. Aztán pedig meg ne tudjam, hogy a Kolosnak egy haja szála is meggörbül. Értjük egymást?

A vonal megszakadt. A másik fél letette.

Körülnézett, sebességbe tette az autót és igyekezett mielőbb odaérkezni a Rómer Flóris utcai pirostéglás épülethez.

Most így késő este, a nappali műszak után, már a rendőrségi parkolóban talált is helyet magának.

Kiszállt és még gyorsan rácsörgött Rolandra.

- Szia! Mi a helyzet Nálatok?

- Bent vagyunk az SBO-n, a recepciós néni szerint körülbelül egy óra mire sorra kerülünk, mert most nincsenek sokan.. vérkép lesz, mert az ilyenkor kötelező, annak meg kell várni az eredményét, meg kivizsgálják, mennyire rántotta meg az öv, van-e valami húzódás, nyaki gerinc, stb. Este 11 a sanszos legkorábban, mire odaérünk.

- Én addigra már otthon bontanám a második Heinekent... a srácot nemsokára bevackolják, aztán én indulok is haza. Ma már több ilyen szituba ne keveredj vagy ne engem hívjatok, mert ha megiszom az első sört, utána már becs szó nem ülök autóba. Ámde, addig még el kell jutnom, én most sétálok be. Közben felhívott pár kölyök, azt még elmesélem, szóvirágokkal körbeírva. Majd négyszemközt és később, mert fontos lenne, hogy amit beszéltem, most itt ne tudja meg senki. Legalábbis egyelőre, mert ez a Kolos titka.

8.

Zsófi, előrehajolva ülve, a lábujjhegyein rugózott. Full ideg volt, de próbálta titkolni. Minimális sikerrel. De saját maga lenyugtatása nagyjából jobban ment, mint a látszat eltitkolása.

- Roland, figyelj. Megkérhetlek valamire, ugye?

- Igen?

- A főnököm... tudod a pénzkazetta. Kérhetek olyat, hogy azt elvidd neki? Végülis az ő pénze.

- A cég pénze és sikkasztani fog belőle. Én meg legyek benne bűnsegéd, vagy olyasmi?

- Legyél kreatív. Nálad van letétben a pénz, céges pénz és most visszaadod a megbízónak.

- Na hát, ez milyen szakmailag precíz mondat volt!

- Irodavezetőként működöm hosszú évek óta ennél a cégnél. És az nálunk nem az jelenti, hogy kávéfőző-asszisztens, hanem hogy vannak néha néha elég necces szituk és kezelni kell.

- Segítetek. Tényleg, remélem, semmi bajod, nincs valami sunyi agyrázkódás és nem fogsz random rosszul lenni. Nekem vannak a sürgősségi esetekkel rossz élményeim, hogy a személyzet nem igazán törődött a betérő betegekkel mert *nem voltak elegen*, és rosszabbul lettek pár óra alatt, mielőtt bejöttek a sürgire, és ellátatlanul feküdtek a földön összeesve.

- Ilyeneket ne mondjál, eleve utálok a kórházakat, én is csak azt várom, hogy innen minél gyorsan kikerüljek.

- Jó, mondd a címet és viszem.

Zsófi elővette a telefonját, kinyitotta, kikereste a főnöke nevét a névjegyzékben és odamutatta Rolandnak. Ott volt a név, és a pontos cím is.

- Látod, hogy hívják. Fényes Elek. Családi örökség, ne viccelődj a nevével, azt nehezen viseli.

- Jó, hát Szent Margitnak épp nem lehetett volna keresztelni.

- Még mindig jobban járt, mint egy Makk Marcival, én ezzel vigasztaltam az első napomon.

Összemosolyogva néztek egymásra. Roland közben beírta a telefonjába Fényes úr adatait. Aztán a táskájáért nyúlt és felállt.

- Hát, akkor indulok, és jövök mielőbb. Addig ne szökj meg... még vár ránk az este.

- Hát, úgy is mondhatjuk.

Mielőbb még elindult volna, az öltöny belső zsebébe nyúlt és kihúzott egy névjegyet és átnyújtotta.

- Ezen a telefonszámon elérsz. Csörgess rá akkor a főnöködre, hogy én elindultam a kazettával és hogy még bent vagy a sürgősségin, aztán menned kell a tanúmeghallgatásra.

- Okés. - biccentett a lány és hátradőlt. - Milyen egy nap... - gondolta. És ebből ez csak az utóbbi egy óra volt.

9.

- Jó estét, Dr. Péterpál Richárd védőügyvéd vagyok. Az imént hozták be védencemet, Szakály Kolost. - jelentkezett be Ricsi a portaszolgálaton.

- Jó estét! Személyi igazolvány, lakcímkártya, pontos idő. Ott a következő sorba töltse ki az adatait a füzetben és írja alá. - és odatette elé az aznapi jelenléti füzetet. - Ha kitöltötte, akkor átvilágítom, fegyvert nem vihet be. Aztán oda az előtérbe a kóla-automatáknál üljön le várakozni, én meg rájuk csörgök, hogy jöjjenek ki magáért.

- Jó, jó - mondta, közben előtúrta az okmányait és elkezdte beírogatni az adatait a füzetbe. Aztán kijött az űr, átvilágította fémdetektorral. De ő nem hordott fegyvert, csak a zsebében lévő kulcscsomó miatt kezdett sípolni.

- Bemehet.

Alighogy átlépett a küszöbön, máris kifordult elé az egyik jobb oldali irodából Mérai őrmester.

- Na mindjárt jöjjön is be ügyvéd úr, csak gyorsan elszaladok ide egy pisire. A srácot ma nem hallgatjuk meg, mert spicces. Úgyhogy megvárjuk míg kialussza magát.

- Eljárási hiba lenne.

- Mi meg nem szeretjük, ha effélére panaszkodnak. Maga is csak addig kell, hogy felvesszük az adatait, ki a védője, aztán visszük át a *Gyorskocsi utcába... fogdára*, avagy szállás meg napi háromszori étkezés.

- Ezért az egyetlen percért siettem ide egy nyugodt vacsora helyett.

- De holnap reggel 9-re jöhet is vissza. Kellett magának védőügyvédnek menni.

- Hát, kellett...

Valakinek azt is kell.

De, hogy addig se unatkozzon, a zsebében megzizzent a telefonján a Viber. Roland írt.

- Képzeld, a Zsófi céges pénzt szállított. Átvettem letétbe. De megbeszéltük, hogy visszaviszem a főnökének. Csak a pali el fogja sikkasztani, mert szerintem pókerre kell neki. Zsófi szerint meg zsarolják valamivel.

- Az dilemma. - pötyögte vissza Ricsi. - De, te visszaadod a letétet a jogosultjának. Mi ezzel a baj :)

- Ej, de pragmatikusak vagytok. Zsófi is ezt mondta.

- Akkor mi a bajod?

- Bűnsegéd leszek sikkasztásban.

- Ó hagyjuk már, nincs ember ezen a bolygón, aki ne lett volna valaha bűnsegéd sikkasztásban. Ha kicsit meggondolom, úgy óvodás korban kezdődik... ott még *felbujtással*.

- Igazából... valami zsibong itt hátul az agyamban, hogy valami csúnyább balhé áll az egész mögött. És a fickót tényleg zsarolják, és addig nem hagyják békén, míg ki nem lopja az egész céget.

- Látod, ez vagy te, afféle Szentlélek típus. Mindig bonyolítasz.

- Bonyolítás... Az a helyzet, nem tudom a Sors miért hozta így. Nagyon rápörögtem a Zsófi-ra. Mióta megláttam, nem bírok róla lekattanni.

- Vidd el vacsorázni, talán az ő szívéhez is egy kiadós vacsorán át vezet az út.

- Most? Lassan háromnegyed tíz van. Piros lámpánál várok egy kereszteződésben.

- Merre tartasz?

- Óbudára.

- Akkor, ha jót akarsz és gyorsan és nem Meki meg efféle... a Kolossyn van egy új Greek büfé. Ott olyan fullos a gyros, hogy csak nézel. Nagyon rendesen megpakolják és vastagok a hússzeletek, friss a sali. De tízkor zár. Úgy féltucatnyi közlekedési szabálysértéssel meg tudod oldani.

- Ne túlozzunk... négy is elég lesz hozzá.

10.

A kerületi kapitányságra beérkezett taxival a Mazdás hölgy is. Ő úgy érezte, hogy panaszt kívánt tenni, - vagy talán inkább magánindítványt, vagy valami pszichés ventillációt... még nem érett meg benne a verzió, melyiket volna helyénvaló érvényesíteni - hogy márpedig ő belekényszerült egy ilyen sajnálatos de főleg szerencsétlen szituációba, összetörte az autóját, igazából ő már bő 30 éve vezet, városban, különösen ebben a városban, még sosem okozott közlekedési balesetet és ő aztán sérelmezi, hogy így megalázzák hogy ő relatíve, sőt hogy abszolút gyorskormányzó, pedig talán 51 km/h lehetett az a gyorskormányzás. Ha előtte az a lány nem nyomja be a satuféket, mert legelő a hülyegyerek nem szalad át az úttesten, akkor őneki most nem kellene itt méltatlanul vergődni. Kéremszépen, este 10 órakor pénteken! Rendkívül felháborító.

Dé fácto. Ez így szubjektíve megáll. Csak, ő ezt a panaszvihart a portaszolgálatosra borította.

Aki viszont kevésbé készségesen, erre csak annyit válaszolt:

- Jó estét kívánok, asszonyom. Személyi igazolvány, lakcímkártya, ügy tárgya, időpont, aláírás.
- Most, én most vallomást akarok tenni! Ez itt a rendőrkapitányság. Maga is rendőr.
- Nem. Én a biztonsági őrség vagyok. Hogy oda ne mehessen *be* akárki, és onnan ne jöhessen *ki* akárki.
- Akkor ki veszi fel a vallomásokat? Meg a panaszokat?
- Személyi igazolvány, lakcímkártya, ügy tárgya, időpont, aláírás. Ebbe a füzetbe. Aztán amikor ezek oda bekerülnek, akkor becsületszavamra megígérem magának, hogy odaviszem, akihez maga szeretné.

...

Mindeközben a vizsgálói irodában Ricsi bejelentkezett, mint az Iroda által kijelölt ügyvéd, elláthatja Kolos védelmét, bemutatta a személyi okmányait és a jogosultságot igazoló okiratokat. Kérte, arra tekintettel, hogy védenca enyhén ittas állapotban van és az az *ittasságra mint érvénytelenségi okra* visszavezethetően ne lehessen semmisség miatt az *így kötött* megbízási szerződést a megkötésére ex tunc - időben visszaható - hatállyal érvényteleníteni, a Nyomozó Hatóság a Be 46.§ alapján bocssáson ki határozatot "védő kirendeléséről". A vizsgálótiszt mosolyogva jelezte, látja „a fiatal ügyvéd úr már dörzsölt, legalábbis jól alakul”.

Eközben rontott be a Mazdás hölgy a portára. Szabályosan zengett harsány kifakadásától az immár késő estébe burkolózott, csendes épületszárny.

Gyenes zászlós kimért, nyugodt természet volt, legalábbis rendesen uralta emberi indulatait. Érzékelte a kinti feszültséget. A vizsgáló tisztra nézett és megszólalt:

- Százados úr, kérek engedélyt, hogy kísétáljak és rendet vágjak ebben a zűrzavarban.
- Szívemből szólta, Kristóf. Elborul az agyam ezektől az erőszakoskodó tanúktól. Eredj!

Kicsit *megigazította a szerelvényét* - amely szakkifejezés a ruházattól kezdve az inggombon át az övön túl végül a szolgálati fegyver tokjának pontos szögállásáig tart -, aztán kísétált az előtérbe. Végignézte a jelenetet, egyre fáradó aggyal. A végére odasétált a belső térelválasztó, bejárati ajtóhoz és megszólalt.

- Hölgyem, bekísérem a vizsgálótisztünkhöz, aki felveszi majd a vallomását. Előtte kérem, hogy a kollégám, aki a beléptetést intézi, hadd vegye fel a személyes adatait, ez amolyan protokoll, azután irodánk nyitva áll Ön előtt. - Kis hatásszünetet tarott - Megfelel?

A hölgy megnyugodva bólogatni kezdett és a tolla után nyúlt. Kitölteni a sort a füzetben.

A vizsgálóban Péterpál ügyvéd úr fejét a kezébe temette. Bonyolódik az este.

A vizsgálótiszt felmérte a kialakuló indulatokat, saját magában is, és határozatként kijelentette:

- Mérai, ügyvéd úr, menjenek ki legyenek kedvesek védencével az előtérbe várakozni. Kezdek öregedni. Rohadtul nehezen viselem az ordítóaszt, különösen az esti műszakban, de így vagyok beosztva. Gyorsan túl leszünk majd ezen az őrzőgésen, de ha nem bírok vele, bevarrom őt is rendzavarásért. Abból majd érteni fog.

Ricsi visszakérdezett:

- Mindeközben, néhány percre kimehetnék a kapitányság elé, amíg a főnökömmel egyeztetem az instrukciókat? Ügyvédi titoktartás mellett, szakmai tanácsot kérek.

- Engedélyezem. Szakály Kolos Mérai őrizete alatt marad.

- Akkor, engedelmevel... - mondta Richárd és kisomfordált az irodából.

Váltásra, mert Gyenes zászlós már befelé indult a Mazdás hölgygel.

- Zászlós úr, kértém engedélyt öt perc eltávra, a főnökömnek kell jelentsek. – jelezte felé Ricsi.

Kisértált a főkapu elé és a vadrózsás kis park felé fordult. Odahajolt az egyik vörös rózsához és beleszipantott. Bólogatott, édes illat... Olyan jók itt ezek a rózsák!

És aztán felhívta Rolandot. Aki most először a János kórházba tartott, visszafelé a frissen csomagolt vacsorával. Látta, a beérkező hívást. Mivel vezetett, kitette a hívást az autó audio rendszerére.

- Na mizu ott? - kérdezte, bejelentkezve.

- Megérkezett a Mazdás néni és... úgymond kezébe vette az irányítást.

- Ja, szegényke. Ugly-duck szindrómás.

- Van ilyen?

- Dehogysis, csak én hívom így... akik szerint azt egész világ romlott, mindenki rájuk haragszik, mindenki hülye meg szerencsétlen, és csak ők a *normálisok*...

- Patológiás antiszociális... na ezekkel én se tudok mit kezdeni, nem tudok velük eredményesen együtt dolgozni, különösképpen együttérezni velük... rámmagadna az idegbaj.

- Voltaképpen jó is, hogy nem kell őt képviselnem ebben a balesetben. - és vigyorgott.

Ricsi is vigyorgott egy pillanatig, de aztán a lényegre tért.

- Na mondom, mit nem mondhattam el se hangosan, se a Kaps épületében, sem részletesen... - szólt bele Ricsi, kapkodón. - És csak Viberen merem elmondani, talán ezt nem sniffelik... szóval a kölyöktől átvettem a 461.§ szerint "csekély" mennyiségű *petrezselymet*... letétbe... Roppantul feszélyez a szitu.

- Ügyvédi tv. 39. § (4) elutasíthatod ha amire kér, jogsértő.

- Én kértem, adja át, mielőtt nagyobb bajba sodorja magát, ha ruházat-átvizsgálásnál megtalálják nála.

- Hozzá kell szokni, ha védeni akarsz, hogy Neked sokkal kellemetlenebb, mint amennyire a terheltek többsége azt megértené. Ügyvédi letétbe 40.§ szerint csak pénzt vehetünk, minden más dologra a Ptk. szabályai ketyegnek.

- Na ja, de *erre* a Btk. szabályai ketyegnek.

- Ha megtalálják Nálad.

- Nála előbb megtalálták volna és pikpakk rábizonyítják.

- Nem lett volna jobb? Most nem Te idegeskednél miatta. Volt olyan hülye, hogy átszaladt előttem. Én meg voltam olyan hülye, hogy nem tiportam el. Zsófinak meg összetörték a kocsiját. Nincs kedvem simogatni a védencedet.

- Te rendelted ki rám.

- Jó, nem tudhattam, mennyire sáros a csávó. Azt sem, hogy majd megkönnyíted az életét. Fél órája még én voltam a "Szentlélek típus". Te mondtad. Mielőbb szedd ki azt a zöltséget a kocsidból és dugd el valami hozzánk nem köthető csomagmegőrzőbe. A költséget meg szépen kiszámlázod a csávónak, mint ügyvédi díjat.. én úgyis rátolom ezt a károkozást. Ha mást nem, majd barátilag kifizetlek az én ügyvédi díjamból.

- Majd egyszer.

- Ne cidrizzél. Dugd be valami olcsó bárhová. Aztán ha nem kerül őrizetbe a Gyorskocsi utcába, akkor holnap visszaadod neki. És megkéred, hogy inntől sohatöbbé ne hozzon kellemetlen helyzetbe, az alapügyben védeni fogod, de semmi mást ne toljon Rád, mert átadod valaki másnak, és "kétséges, hogy az új fiú mennyire lesz készsleges". Ebből érteni fog.

- Soha többé nem csinállok ilyet.

- Hát, egyelőre csak "birtokolsz", tudod aminek 178.§ már az előkészletét is büntetik, de (5) bekezdés szerint örülj, hogy csak csekély mennyiség. És amíg nem derül ki, nem bizonyítják Rád, addig látens marad. Mint megannyi esetben, amikor este sétálgatnak a fiatalok az utcán és senki sem igazoltatja őket, mert vagy van náluk cucc, vagy nincs. Tízezer, éjszaka az utcán sétáló fiatalból csak néhány az, aki alkalmi vagy üzletszerű drogfutár. A többi meg alaptalan zaklatás, jól megélnénk a közigazgatási sérelemdíjas perekből, ha mindenkit igazoltatnának, feleslegesen és minden rendőri zaklatást feljelentenének. De beleroppanna a rendszer. Úgyhogy, győzz az ésszerűség a tények felett.

- Jó, próbálsz nyugtatni, ettől én még full ideg vagyok. Majd, saját magam kell ezt feldolgozzam.

- Nézd, ha ennyire feszélyez, akkor hozd el nekem meló után, aztán tekerünk belőle így a pörgős nap végére egy „*lehúzás*” Joe-et. Vagy kettőt.

- Mi van?

- Lehúzás joint. Amitől lenyugszol. Lám, nem vágod Te ezt a kábszis szlenget. Pedig bele kell edződj, hogy védőként szót érts a balhész fiatalokkal. És ettől még, *ifjú padavan, nem fogsz átállni a Sötét oldalra*.

- Te! Nem akarod inkább átvenni a védelmet?

- Hát, az nagyon hülyén venné ki magát, hogy én védem az ügyfelem alperesét. Ütev 20.§ (4)?

- Beugratós kérdés volt.

- Akkor megnyugodtam, hogy visszabillent benned a kozmikus egyensúly.

- Na, visszasétálok, csak öt percre kéredzkedtem el.

Letette a Viber hívást, besétált a főkapun, biccentett az őrszolgálatosnak, feltette a két kezét.

Az őr kijött a fémdetektorral.

- Nem hoztam be semmit, nem vittem ki semmit - mondta Ricsi, megállva, amíg átcsipogtatják. Valóban, csak a kulcsosmó jelzett be a zsebében. Az őr biccentett a fejével, hogy mehet be.

Bent az előtérben ült Mérai, mellette Kolos, aki egyelőre intézkedés alatt áll, rajta van a *kényszerítőeszköz*. A bilincs. Megállt Kolossal szemben, aki felszegte a fejét:

- Ügyvéd úr, nem-e lehetne, hogy valahogy hazavigyen és holnap józanon jöjjenek vissza?

- Magát most a *legfeljebb 72 órás őrizetbe* vették és egyenes az út a Gyorskocsi utcába. Az őrizet feltételei elsősorban, hogy reálisan fennáll az elrejtőzés vagy szökés veszélye, vagyis hogy kivonná magát az intézkedés alól. Sajnos amikor a helyszínen Roland elől elkezdett menekülni, azzal a maga terhére cselekedett. Minimális eséllyel, megpróbálhatom a *különleges bánásmód* kérvényezését, Be. 81. § (2) b) alapján az ittasságra tekintettel, és teszünk egy nyilatkozatot, hogy én hazaviszem, kialussza magát és reggel találkozunk. 9 órára ide idéznek minket a tanúvallomása felvételére. De onnan nincs késés, mert akkor a Be. 116. § (1) alapján *elővezettetik vagy előállítják*, közérthetően fogalmazva megint a rendőrautóban találja magát, megint bilincsben fogják idehozni és még bünygi költséget is kell fizetnie.

Mérai humorosnak találta, ahogy Ricsi igazán igyekszik szakmailag alaposan az amúgy enyhén ittas fiatalaember *kitanítására*, ezért nem is bírta szó nélkül.

- Ha a vizsgálótiszt engedélyezi is, hogy otthon aludjon, akkor mivel többéves letöltendő szabdságvesztéssel fenyegetett *bűntettet* követett el, nem valami lagymatag *vétséget*, szerintem a holnap délelőtti kollégák már reggel ott fogják várni óra-percre pontosan, hogy behozzák.

- Ennek reális az esélye - mondta Ricsi Kolosra nézve. - Magától függ az egész.
- Jól van, megértettem.
- Nos, utána idehozzák, hozza magával az iratait, azonosítják, vallomást tesz és nyilvántartásba veszik az ujjlemonyatait is.
- Rabosítjuk. – tette hozzá Mérai.
- Igen, ez rá a szakzsargon - nézett Ricsi Méraira. - Csak próbálom a srácot nem beszaratni.
- Én meg felkészítem az életre. - És próbálta fékezni a további vigyorgást, ha nehezen is.

Ricsi sarkon fordult és a vizsgálói szoba felé vette az irányt. Bekopogott, merészen belépett.

- Ügyvéd úr! - kiáltott rá a vizsgálótiszt. - Nem mondta, hogy "kérek engedély belépni". Ügyvéd úr nem cikcakkol nekem itten fel-alá, amíg a másik tanút hallgatom ki. Tudja, hogy a maguk *jelenléte kizárt* az ellenérdekelt tanúk kihallgatása során. Ne tolja fel az agyamat már így az esti műszak elején, ha szeretné, hogy engedélyezzem a kérelmeit!

- Értettem, százados úr!

- Na akkor mars kifelé a védencéhez! Várják ki a sorukat.

Ricsi kísértált és leült Mérai mellé. Mérai pedig megint csak vigyorgott, azon, amit hallott.

- Roland, majd ha érkeztek, nagyon vegyél vissza hivatalosba és ne humorizálj a vizsgálótisznél. Nagyon nincsen vicces hangulatában. - pötyögte át Viberen.

11.

Lassan felkanyarodott a fekete BMW az egyébként is sötét éjszakában a villamossíneken át abba a furcsa jobbos kanyarba. Még 300 méter... az orvosi egyetemi épület előtti parkolóban most legalább adódott néhány szabad hely. Ami alapvetően jót jelent, nem csak a parkolás szempontjából.

Felsétált a bejáratig és az őrnek feltartotta az igazolványát.

- Jó estét! Az egyik balesetes hölgy ügyvédje vagyok, nemrég hoztam be őt a sürgősségre.

- Emlékszem magára.

- Vacsorát hoztam neki, egy ideig bent leszünk... *tudja...*

És intett az őr, hogy akkor haladjon is tovább, befelé.

Besétált és kicsit úgy érezte, az utóbbi fél órában mintha megállt volna az élet. Még mindig ugyanazok és ugyanott várakoztak a sorukra, mint amikor elindult. Zsófi a telefonján játszott valamivel, hogy ne

arra gondoljon, most hol van és miért is került ide. Roland mint aki a semmiből jelent volna meg, leült mellé. És Zsófia köszönt, halkan.

- Szia!

- Szia! Hát te? De hát nem Eleknél vagy?

- Hát, ő meg fog várni. Viszont, hoztam Neked vacsorát. Meg Fantát.

- Komoly? De figyelmes vagy! Köszönöm. – és láthatóan meglepődve nézett bele a tasakba.

- Tudom, nem egy mézzel párolt kacsamell, narancs szeletekkel, capri bogyóval és pürével.. de csak ezt tudtam gyorsan beszerezni. Ajánlották a helyet.

- Ú, tetszik az a kacsamell, amit emlegetsz. De tényleg, köszönöm, rendes Tőled. Most jól fog esni.

- Akkor, jó étvágyat kívánok :) ... Azon vagyok, a legkevésbé gondoljunk erre a szitura. És hogy Neked ez most nagyon kellemetlen. Én akkor elszaladok az Elekhez. Elviszem neki, amit az autóban őrzök. De aztán lesz ami lesz, én vissza kell jöjjenek Hozzád, megígértük, hogy a zárójelentés után azonnal megyünk tanúvallomást tenni. De az még arrébb van, én már megéheztem, és gondoltam Rád is.

Zsófi mosolyogva bár, de azért csóválta a fejét jól láthatóan. Nem mondott semmit, jól esett neki a meglepetés, de hogy Roland elég jól érzékelhetően próbál kedves lenni, és nem mesterkélten teszi, az azért egy elég váratlan fordulat ma estére. Meg úgy a hétre. És úgy egyébként. És egy kicsit hagyta, hogy vigye az ár. Jól esett a vacsora, meglepetésnek, mint afféle bók, tényleg már kezett megéhezni, és a legjobbkor jött. Csak, ezt az egész szitut nem lesz könnyű kezelni.

Kicsit érezte, feszengeni kezdett, hogyan reagáljon Roland nyilvánvaló közeledésére, egyébként jóleső gesztusaira... csak ő sok mindent nem tud még. Mert idegenek egymásnak. De mielőbb beszélniük kell. Csak nem most. Elrontaná a pillanatot. Most már órák óta tartó pillanatot.

- Akkor, én indulok. – mondta Roland hirtelen, és felállt, átérezte, ahogy Zsófi csendbe burkolózott, nem válaszolt a hosszú mondatára, lassan, talán önkéntelenül a fejét csóválta pici mozdulatokkal és láthatóan elmerült, mélyen a gondolataiba. – Hívsz majd, ha esetleg korábban végeznél, mint visszaélnék? De tényleg sietni fogok.

- Igen. – válaszolta, felnézve. – Majd azért annyira ne siess, nehogy összeszedj még egy ilyen futóbolondot.

„Van humorérzéke, és még ilyen helyzetben is mosolyog.” – gondolta Roland, egy kicsit megnyugodva, hogy talán azért nincs minden veszve, talán csak nagyon hirtelen történik minden és talán egy kicsit valóban fékezni kellene, mielőtt még nyomasztóvá, korlátozóvá válna az érzelmi érdeklődése.

Azért az arcára kiült a lelki gondterheltség, ahogy elindult kifelé. Zsófi nem nézett újra fel rá. Tényleg megéhezhetett, jóízűen majszolni kezdte a gazdagon tálalt – nem csak hússal, salátákkal, olivával, fetával hanem vastag szeletekre szelt és pont kellemesen eltaláltan megszózott és átsült krumplival megtömött – tortilla szendvicset. Vagy csak szándékosan nem nézett fel, mert zavarba hoztam? Ah, megrázta magát... nyugalom, szelídség. Első a meló.

12.

Ahogy a *Mazdás hölgy* elhagyta a vizsgálói szobát, Gyenes zászlós kiállt az ajtóba és Mérainak intett:

- Jöhettek! – aztán a mosdók felé biccentett a fejével, hogy ő akkor addig elsétál oda.

Mérain, Kolos és védője visszamentek a szobába. Illés Ferenc százados, vizsgálótiszt fogadta őket.

- Nos uraim, sikerült egyeztetniük egymás között? Ügyvéd úr időt kért a főnökével tanácskozni.

- A kollégámat tudtam elérni, konzultáltunk. Hasznos volt, elgondolkodtam, a történeti tényállás alapján hová juthatunk. Hogyan tudom összevetni ügyfelem szándékait, az enyhén ittas állapotára tekintettel, az úton való átszaladásról döntésen át odáig, hogy tovább szaladt, ijedtében, mikor meghallotta, hogy két autó visító fékezés után nagy csördüléssel egymásnak ütközött. Szándékosan futott át az úton, majd szándékosan nem állt meg, vagy menthető ijedtségében? Tudatában volt-e annak, hogy tőle elvárható lenne, hogy visszasétáljon és megvizsgálja, történt-e személyi sérülés az általa okozott balesetben? Vagyis ebben a mulasztásban miféle vétkesség terheli őt?

- Ügyvéd úr, hadd állítsam meg egy pillanatra. Volt itt maguk előtt a.. a nevét egyelőre nem mondanám el tekintettel az eljárásunk igen korai szakaszára. A hölgy előadta itt nekem az ártatlan báránycsapat és számítógépes technikákkal mentegetőzött. Tudják, nem először hallgatok ki ilyen mártíromkodó urakat-hölgyeket. És így péntek este környékére már őszintén fáradok. Ügyvéd úr, maga még korán kezdi itt a védőbeszédét felépíteni, amikor még az sem tiszta, mivel vádoljuk az *eljárás alá vont személyünket*, még a gyanúsítás tényét sem mondtuk ki. Magának meg még nincs is kapcsolata az egész ügygel, mert nincs sem megbízási szerződése, sem kirendelése. De már építi a védelmet. Látom, nagyon fiatal és motivált. De javasolnám, lassítson.

- Igyekszem uram. Péntek este 9 után hívtak fel. Belementem hogy segédkezem. Fél tízre értem a helyszínre. Szinte hát pro bono jöttem el idáig, egy meglehetősen forró nyári és fárasztó nap végén, és ha már rávettem magam, hogy eljövök, akkor dogmatikailag is tisztességes munkát végeznek.

- Lassítson. Mert a lelki szemeim előtt látom, már azon jár az esze, halmazat vagy nem halmazat, 3 év lesz vagy 5 év, középérték vagy tudunk-e valami súlyos terhelőről, rendes tárgyalás lesz vagy külön eljárás, satöbbi, ugye? Magának ha tárgyalásra jutunk, a *pro bono*² nem lesz ingyére, a fiatalúr nem hinném, hogy arra van kihegyezve, hogy több forduló tárgyalásos ügyekben ügyvédek foglalkoztat. Különben saját védője lenne, na meg nem szaladgálna át az úton este 9-kor, hanem taxizna.

- Igen, a külön eljáráson gondolkodom, de nem csak pénzügyi okokból. Hanem hogy jól lássam el a hivatásomat, megfelelő védelmet nyújthassak. Ezért átgondolt kérelemmel érkeztem. Szakály Kolosnak még a történetek után közvetlenül felajánlottam, hogy lehetek a védője, kiküldtek, a jogi tájékoztatást megkapa tőlem, hogy mint védő a velem való tanácskodását titokban fogom tartani és annak körét célzó kérdésekre engem sem lehet kihallgatni. Viszont mivel Kolos ittas állapotban van, a Ptk. megengedi, hogy „*korlátozottan cselekvőképes*” állapotában is kössön olyan szerződést, amellyel csak előnyt szerezhet. Irodánkban megkötött, írásbeli megbízásra csak visszadatálva lenne lehetőségünk, és én nem vagyok az az *okirat visszadátumozós* forma. Szeretnénk indítványozni a kirendelésemet.

² pro bono: szívjóságból, díjmentes szolgáltatásként

- Értem az érvelését. A Nyomozó Hatóság rendelkezhet a védő kirendeléséről, Be. 46. § szerint, Be. 39. § az *eljárás alá vont személy indítványára*, magát fogom kijelölni. – A fiúra nézett.

- Szakály Kolos, elfogadja az ügyvéd urat, ha kirendelem maga mellé védőnek? Pontosítok, úgy kérdzem: *indítványozza*? Mert így kerül a jegyzőkönyvbe.

- Indítványozom.

- Rendben, akkor a kirendelésről határozatot fogok hozni.

- Köszönöm, százados úr! – jelzte Ricsi. – Ha lehetőségem nyílna, javaslatot tehetnék mérlegelésre a büntetővégzés vagy a bíróság elé állításos különjárási formára, tekintettel a tettenérésre és az ügy viszonylag egyszerűnek mondható körülményeire?

- Ügyvéd úr, nagyon vékony jégen sétál. Még a tinta sem került rá a kirendelési határozatára, de már a hatóságot próbálja terelgetni? – A százados egyre türelmelenebb és kevésbé megértőbb szemekkel mérte végig Ricsit. – Visszavonni nem fogom a szavam, hogy kirendelem, de ne éljen vissza vele. Valóban, én is elsősorban arra látom az utat, tekintettel arra, hogy a fiú elsőbálos, végzéssel vagy egyszerűsített eljárásban javasolja az Ügyészség, *legkorábban hétfőn*, ennek az ügynek a mederbe terelését. Addig viszont, hétfő nagyon közel van, őrizetben fogjuk tartani. A meggondolatlan futkározásával okozott egy komoly anyagi kárt két autóban, aztán meg még el is iszkolt a helyszínről, ahol vétkes volt az okozati körülményekben. Ez nekem anyagi halmazatnak tűnik. Az őrizet után reálisnak látom a több hónapos előzetes letartóztatást, addig a fiatalúrnak lesz ideje gondolkodni.

Kolos mindeddig csak bámult maga elé, mint aki nem is a helyszínen éli át, hogy mi történik vele. Vagdalkoznak itt a jogot értők, csavargatják a szavakat, szinte rágják egymást a kölcsönös tisztelet határait a végletekig feszegetve, ámde ez a *több hónapos előzetes letartóztatás* kifejezés az eljutott a füléig. És az már mélyen a húsába vágott.

- Engem a főnököm vár hétfőre délelőttre melóban! – fakadt ki hirtelen.

- Na látja, vannak magának tervei, meg akarata. Eddig hol járt fejben? Olyan nagyon csöndben volt. – kezdte Illés ösztönözni némi önállóságra az eddig passzivitásba hullott fiút. – Tudja, nem áll jól az ügye. Még két sértetti vallomást fel fogunk venni, miután ideérnek a kórházi zárójelentéssel: az ügyvéd úr aki elfogta magát és egy hölgy, akinek összetörték az autóját és most a sürgősségin vizsgálják.

- Az ügyvéd kollégám marasztalási keresetet fog benyújtani a Pp 169.§(2) alapján, a büntető-eljárással párhuzamosan, és ha a hölgyet sérülés érte, még sérelemdíjat is követel. Azt ki kell fizetni. Ha letartóztatásban marad, nem tud majd dolgozni és fizetni, vagyonek Kobzásra is számíthat.

- Vagyonek Kobzásra? Végigtúrják a lakásomat és mindent elvisznek? – kérdezte kétségbeesett hangon.

- Lassítsunk, ügyvéd úr. Meghallgatom még a hamarosan érkező hölgyet és a maga kollégáját, a vallomásaikat és az igényeiket. Összegyűjtjük a történeteket, a körülményeket, bizonyító eszközöket. Utána holnap reggel találkozunk és felvesszük Kolos vallomását. És majd utána összegzünk és állapítjuk meg a tényállásokat és hozunk határozatot a *személyi szabadságot* érintő intézkedésekről.

Ricsin látszott, hogy nagyon élénken gondolkodik. Tervet forralt. Valamit megérezett a bensőjében.

- Holnap tudjuk legkorábban kérelmezni a szabadságelvonás kiváltására, *ha ennek feltételei fennállnak*, a Be. 283.§ alapján bűnügyi felügyeletet biztosító eszközt? – kérdezte.

Illés százados Kolosra nézett.

- Védője azt próbálja javasolni, hogy a délelőtti kihallgatás után *lábperec* felszerelését követően hazamehessen, és felkészülhessen a büntetőeljárássra. Ha nagyobb baj nem történik a hölgygel, aki most a kórházi kivizsgáláson tartózkodik, akkor elméletileg elképzelhető, hogy a holnap délelőtti műszakos kolléganőm így határozzon, a lakása és a munkahelye közti szakaszra korlátozva a mozgását. De ahhoz egy kisebb csodának kell történnie. – Az órájára nézett, lassan már éjjeli 11 óra közeledett. - Most útjára indítom magukat. Gyenes-Mérai páros elszállítja a mai szállására *a Gyorskocsi utcába*, vacsorával ilyen későn már nem szolgálnak, de reggelit kaphat. Egyéb kérdés, óhaj-sóhaj, gondolat?

- Nagyon sajnálom, amit csináltam.

- Értem. Ezzel most előbbre nem leszünk, de ezt a sajnálkozását majd adja elő a Bíróságon is, jól jöhet. Mérai! – nézett a törzsőrmesterre és parancsot adott. – Jelentkezzen Gyenesnél és induljanak!

13.

Roland visszaindult Óbudára. Még nem tudta, pontosan hová. Ezért még indulás előtt, a parkolóban felhívta Fényes urat. Nagyon hosszan csengett, mire végre a másik oldalon felveszik. Némi zajban.

- Ki az? – kérdez bele Elek.

- Zsófia ügyvédje vagyok, most indulok a kórházból.

- Ügyvéd kellett neki? Mi történt vele?

- Nyugalom, nagyon kedvező díjazásért vállalom. Egyelőre még nincs meg minden vizsgálat. Most indulok magához, viszem, amit kért. Azután azonnal jövök ide vissza, vigyázni rá.

- Jól van, jöjjön, aztán menjen és vigyázzon rá.

- Hová menjek? Alig hallom magát... nem az irodában van... rohadt nagy a zaj!

- San Diego. Tudja az merre van?

- San Diego? Nem mondja komolyan. Tudom hol van. És nem örülök, hogy ott van. Elég jól ismerem a helyet, lehet hogy jobban, mint sejtené. Legalábbis remélem, én ismerem jobban. A maga érdekében. És Zsófi érdekében, most, hogy tudom, hogy a főnöke oda járogat.

- Ne idegелjen már, ember. Kissé megcsúsztam az életben. De majd tanulok belőle. Siessen.

- Amint odaérek, hívom. A kazettát nem viszem be. Kijön az autóhoz és átveszi, ami benne van.

- Jó! Várom. Siessen!

Az órájára nézett. Elmúlt fél 11. Nagyon szalad az idő. Úgyhogy, szaladunk mi is. Sebességbe váltott, index, körülnézett, sehol senki, kézifék kienged, gáz és farolás ki a parkolóból, aztán egyenesbe, le a Kútvölgyin. Visszanyomta a rádiót, de a progresszív zene kezdett – számára, most *a helyzet összes körülményeit tekintve* – átmenni valami deviáns, öncélú zajkeltésbe, úgyhogy kénytelen volt átnyomni a Best FM-re, és a hangerőt kissé szolidabbra venni. A cél a szellemi józanság. És csak annyira sietni, hogy ne meszelje le egy éjjeli járőr útközben... csak semmi feltűnő gyorshajtás és szabálysértés.

*

Útközben azon kapta magát, hogy Zsófia gondol. Pontosabban, hogy *folyton órá* gondol, órák óta.

Egyetlen fejleményt nem szeretett abban, ha a lelke hirtelen boldogan szikrázni kezd: a gondolatait, legfőképpen a munkáról és mondjuk az autóvezetésről képes el-el-terelgetni... ezért most kifejezetten odafigyelt, hogy függetlenítsen magát. Este 11 óra előtt néhány perccel ért Óbudára és fordult át a Hajógyári-szigetre. San Diego... Ma estére nem ez volt a terv, hanem egy könnyű fröccsözős pihenés a Dunára néző magas erkélyről... teljes csendben, legfeljebb az apró bogarak táncolnak a borospohár szája körül a gyertyafényben... Fuuh, megrázta magát, ezt a részt majd *„másik este fóruma elé utaljuk”*, avagy áttesszük holnap estére... A perrendtartás szóhasználatára igyekezett fordítani gondolatmenetét, tegyük akkor helyre ezt az Eleket, most, hogy a helyzete nem annyira *fényes*. Megállt a parkolóban és hosszan csörgette.

- Elek, tessék.

- Roland, itt vagyok kint a bejáráshoz közel egy fekete sport BMW-vel. Égnek a lámpáim, könnyen megtalálja.

Bő perc múlva Elek kísértalt a szórakozóhelyről, és felismerve az autót, elindult az irányába.

Roland kivette a kazettából az összes készpénzt. Pontosan és csakis 40 darab húszezres volt betéve.

- Jó estét! – üdvözölte Elek.

- Jó estét. – viszonzta és kiszállt az autóból.

Kezet nyújtott, kezet fogtak. Bal kezével a tenyerébe csavart pénzköteget átnyújtotta, Elek átvette.

- Nézze, egy monológgal még tartozom – kezdte Roland – Kérem, hallgasson végig. Annyit tudnia kell, ezzel a hellyel kapcsolatban, hogy én itt mindenkit ismerek, aki számít. Úgy értem, a teljes *személyzetet*, és a törzsvendégek *egy részét* is. És nagyon szeretném, ha Zsófi távol maradhatna ettől a körtől. Amíg ide jöttem, kidolgoztam fejben egy taktikát. Én most visszamegyek érte, aztán tanúvallomást teszünk, aztán hazaviszem és utána visszajövök ide. Kérem, hogy várjon meg és igyekezzen életben maradni, ne játsszon, csak beszélgessen. A vendégem lesz néhány körre. Amint visszaindulok, a kocsiból indítok néhány telefonhívást és intézem, hogy itt ma este kedvező bánásmódot kapjon. Nem tudom, kinek tartozik, de ez a *telefonos kérés* így majd lehet, hogy a csórét izgatni fogja. Semmiképp ne menjen ki a bárból, míg nem jövök vissza. Maradjon végig a pultnál, ha teheti... mert úgy gondolom, ha odamegy magához megint zaklatni, a pultos majd félrehívja és helyreteszi.

- Egy közepesen méretes, amolyan baltaarcú fickóról van szó, vagy hogy hívják. Szóval akinek az arcán már előre látszik, hogy vagy ütni fog, vagy előre szól, hogy ne kelljen ütnie, csak tejjel. És nem ismeri azt a választ, hogy „nem”.

- Ó, ismerős fazon... mielőbb visszajövök, és kívánom magának, hogy addig is békén hagyják. Aztán megbeszéljük, hogyan másszon ki végleg ebből a tartozásból, zsarolásból, meg ebből a körből. Nem elsősorban magáért teszem. Hanem amíg Zsófi magának dolgozik, addig leginkább őérte. Nekem ez ma egy afféle *becsületbeli ügy* lett. Hajlamos vagyok rá, hogy a tisztességet az érvek elé helyezzem; tudja ez afféle *ügyési opportunitás*, ha érdekli, majd elmesélem, mire gondolok. Néha el kell engedni, életben hagyni néhány kishalat, ha cserébe fel tudják kínálni a *nagyhalat*.

14.

Megvárta, amíg a fickó eloldalog, besétál a bárba. Senki sem követte, nem állta az útját. Nyugi van.

Visszaült az autóba és indított egy hívást a személyvédelmi csapat vezetőjének. Ő egy jóbarát, akivel a fegyveres testőrképzőben ismerkedtek össze. Azóta heccelik egymás, szakmailag.

- Na szervusz! – Köszönt bele. Egészen gyorsan vette a telefont.

- Máté!

- Roland. Jössz nekem egy kávéval. Nem felejtetek.

- Valóban! :) Nagyon sűrű volt az utóbbi időszak. Tudom, tavasz óta a környéken sem jártam. Nem volt itt balhé sem, ahová kellettem.

- Mert mi rendet tartunk.

- Hát, van most egy kis homok a rendszerben. Néhány vendégetek zaklatja egy ügyfelem kollégáját. Konkrétan ma este is le akarják húzni zsével. Egészen sokkal.

- Nézd, nekünk meghagyták, hogy a külső kapun kívül nem intézkedhetünk. Aki kint van, az nem a vendégünk, az utca nem a bár tulajdona. Az a kerületi járőrök területe.

- Ó,értem én ezt a szabályt, jó is, meg nem is. Na, akkor szintet kell lépjek.

- Akit fel kell hívnod, most itt ül a bárban, a haverjaival. Üzletelj vele. Én meg egy kollégámat ráállítom az emberedre. Kit kell megvédeni?

- Valamelyik pultnál ül. Magas, kicsit pocakos, szemüveges, kockás ing, öltönytadrág.

- Megvan. Rózsaszín ing.

- Az, az. Itassátok, beszéltesétek, ne engedjétek ki a bárból, amíg meg nem jövök. Aztán majd kísértálatjuk csalinak. A többit majd intézem.

- Jó jó. De ára lesz, hogy egy srácot kiveszünk műszakból, pár órára.

- Lesz rá fedezet. És jövök eggyel. Kérhetsz tőlem szinte bármit, hogy intézzem.

- Kezdsnek az elmaradt kávé a lőtéren. Meg a kötelező lövészetre a puskalőszerek árát.

- Legyen! Sietek, ahogy tudok. És köszönöm!

- Azért csak ésszel azzal a tuning verdával. Ciao!

Máté letette. Roland pedig nagyokat szusszantott, csóválta a fejét. Jó lett volna ezt a mai ügyet szépen intézni. Ehelyett most a *hatékony* utat kell választani. Rögös út lesz, és fájdalmas és gyors meló.

Annyi kellemetlen fordulat jutott mára, amit telefonon kell intézni, találó lett volna Lincoln-t bérelni.

A telefonkönyvben egy bejegyzéssel lejjebb váltott, Máté alá. Hívást indított. Hosszan csengett.

- Tessék! Ki vagy?

- Privit Misa, Roland vagyok, az ügyvéd.

- Roland. Nagyon régen láttalak. És te hívsz engem! Mi történt veled?

- Nézd, Misa, üzletet ajánlok. Fifty-fifty. Elek a neve a bajba jutott barátomnak. És jár ide a Diegoba egy laposra és ferdére törött orrú, kopaszodó, öreg csolovik.

- Kopasz, sok van itt.

- Öreg kopasz. Egy hatvan körüli, feltűnően öltözködő, szőke nővel együtt seftelnek.

- Tudom kik ezek. Van az öregnek egy fia is, néha bejár ide.

- Na, hát, ezek hetente egyszer négy-öt vendéget kiszemelnek, követik amikor hazaindul, megfenyegetik hogy minden pénzt adjon oda amit nyert pókeren, különben a Dunába lövik.

- Ismerős a módszer.

- Tőletek lopták. De a főnököd még tíz évig fegyházban ül. Te pedig már szabadlábban iszod a vodkádát. Mert a főnököm ki tudott hozni.

- Értelek, Roland.

- Úgy tízezer dollárt vettek el az Elek nevű kliensemtől. Dejszátý tiszács dollár. A felét, vissza tudod szerezni? A másik fele a tiéd. Az egy láda Kalasnyikov lőszer ára.

- Látom, Roland, megtanultál seftelni.

- Én csak tárgyalok. Hogy mindenki jól járjon.

- Hárásó. Vedd úgy, brátánki, hogy el van intézve.

- De hagyjátok életben.

- Pihenj, katona. Csak megtaníttuk viselkedni. Bízzál bennem, én sem vágyom a ketrecbe.

- Rendben Misa, bízom benned.

- Nye zá sto.

*

Az éjszakai élet: egy önálló, külön világ. Vagy benne vagy, vagy nem. Egy ponton el kell dönteni.

Most volna itt a helye elmormolni egy hosszú katolikus litániát, mert ezt az ügyet már csak a Szentlélek tudja kézbentartani. Valahogy úgy, óvatos mozdulatokkal, mint a marionett bábukát, vékony cérnán, csak el ne szakadjon valahol.

Nem igazán tartotta jó ötletnek, hogy Misától kért segítséget, de kutyaszorítóba keveredett. Pontosítsunk. Keverte magát. Ha a kerületi járőröket hívja, ki tudja, mikorra érnek ki. Plusz még egy ügyben kell tanúskodni ma éjjel, Elek meg – ha rosszra fordul a lapok járása - sikkasztásért őrizetbe kerülhet, *mert most az öltönyében van a céges pénz*, és majd utólag tudjuk tisztára mosni, hogy *Btk 15.§ c) fenyegetés hatása alatt cselekedett*, és a *19. § alapján így nem büntethető*.

Ha potyára hívjuk ki a járőröket és a zsarolók megneszelik, nem fog megtörténni a pénz átadása, csak azt lehet megállapítani, hogy Elek a céges pénzt magánál tartja. Így aztán ő jár vele rosszul.

Ehhez idő kell, alaposan előkészíteni és fedett nyomozó szeme láttára csapdába csalni az elkövetőket.

Mindig ez az időfaktor és a kapkodás. És nem is fizetnek érte, hogy mindent *egy füst alatt* megoldjunk.

Jobb lenne ezt valahogy visszacsinálni, de már nem lehet. Utólag bánkódik az ember.

Itt és most, *alea iacta est*.

15.

Negyed tizenkettő után ért vissza a János-kórház parkolójába. Azt hitte, hogy elkéssett, de még csak nemrég vettek vért Zsófitól és már arra várhatott, hogy szólítják a vizsgálatra és be kell majd sétálnia egy gerincröntgenre.

- Akkor, nagyjából még épp jókor érkeztem vissza – próbált Roland egy pozitív szófordulattal enyhíteni a helyzeten. – Elek most a védelmemet élvezi, ismerem ott a testőröket, vigyáznak rá. Én pedig a cuccaidra tudok addig vigyázni, amíg a vizsgálatokra be kell menned.

Egy váratlan pillanatban Zsófi úgy fordult, hogy Roland szemébe nézett és a váróterem lámpái megcsillantak a lány szemein. Különös, kívül zöld és a szembogara felé, hullámokban, árnyalattal borostyánbarnává alakuló színű szemei voltak. Roland meglepődött és megállt a szava egy pillanatra.

- Neked... csodaszépek, különlegesek a szemeid!

- Köszönöm! - mondta Zsófi, és most elmosolyodott. Belátta, ez nem valami üres bók, ez őszintén jött.

Egy kék ruhába öltözött ápoló sétált be a váróterembe jobbról, iratmappával a kezében.

- Almássy-Molnár Zsófia! Röntgen vizsgálat. Fémes csatot, telefont ne hozzon be magával.

- Na, ez én leszek. Addig, vigyázol a cuccaimra?

- Most már nem megyek sehova, itt foglak várni. – mondta Roland. És ahogy ezt kimondta, kicsit hülyének is érezte magát. Igazán elég lett volna egy rövid „igen, persze”. Ezt most túltolta.

Hosszan nézte, ahogy elsétálnak és a fordulóban eltűnnek a szeme elől. Valahol mélyen úgy érezte, találni fognak valami apróságot, amit nem vártak, amin aggódni fog. Azt is érezte, most szívesebben választja ezt az aggodást, mintsem hogy egyesek sáros ügyeinek megoldásán taktikázzon, mint minden kósza percben, amikor épp azon kapta magát, hogy unatkozni merészel.

Hirtelen, mint egy flashback, olyan érzés szállta meg, mintha a feleségét vitték volna egy olyan vizsgálatra, amely valami kellemetlen tényre derít majd fényt. Várartlanul felfokozódtak az érzelmei.

Nem a telefonját nézegette, vagy a leveleit. Hanem a falat, a többi széket. Az ablakon át a sötétséget. A többi várakozó páciens szöszmötölését, ahogy a sorukra várnak. És mindezek alatt kiesett az időérzéke. Tíz perc sem telt el, a korszerűsített röntgen gép a számítógépre vitte a képet és helyben elemezte is egy szakorvos. Tekintettel a balesetre, esetleges belső vérzés diagnosztikájára egy hasi ultrahangot is elvégeztek. A leletekkel majd meg kell várni a vérlabor eredményét és azt követően a zárójelentést.

Ahogy megjelentek újra a folyosón, Roland a léptekre odanézett. Pár lépés után meglátta Zsófia arcán ugyanazt a titkolni igyekezett, de kissé zavart tekintetet, amit koraeste is látott már.

- Találtak valamit. – szólt Roland, mikor a közelbe ért.

- De, szerencsém is van. – válaszolt Zsófi és leült a korábbi helyére. – Teniszeztem az egyetem alatt is, a gimnázium alatt is. Ami sok hirtelen mozdulattal jár és az átlagosnál erősebbek az izomrostjaim. Az egyik nyaki csigolyám egy picit el van mozdulva, kapok egy ilyen nyakpántot és egy gyulladáscsökkentő nyaki injekciót. Amikor belém jött a másik autó, megrándult a nyakam és látszik a felvételen, hogy ott van egy

izomgyulladás, ahol elmozdult a csigolyám. De, ha nem sportoltam volna, a lazább izmok miatt úgy is történhetne, hogy a csigolyám a gerincvelőt elnyomja és legalább átmenetileg, lebénulhattam volna.

Ettől Roland arca teljesen vörösre váltott, nem tudta titkolni, hogy mennyire feldühödött.

- Elkaszálok én ezt a vén banyát. Még nem tudom hogyan, de fogást találok rajta, megígérem.

- Ne ígérd. Ne mérgeledj. Én annak örülök, hogy ott fönt ma vigyáztak rám.

- Magadnak is köszönheted, hogy a sport most megmentette az életedet. De, abban én is hiszek, hogy az igazán nehéz helyzetekben valaki ott fent *vigyáz ránk*. És, abban is igazad van, most félre kell tennem az indulataimat, mert az eszemre és a szakmai tudásomra, a tiszta gondolataimra lesz most szükségünk.

Újra megjelent a kék ruhás ápolónő, néhány nyomtatott lapot hozott. A vérlabor és a zárójelentés.

Zsófi előre vette a vérlabort és tételesen elkezdte végignézni az értékeket. Roland pedig óvatlanul belebámult a laborletbe, a lány észre is vette.

- Na, ne less!

- Bocsánat, elbambultam.

- Egész jó amúgy. Na jó, igazából teljesen rendben vagyok. Csak ott a vérkémián látszik is a gyulladás.

- Mondtad, hogy a zárójelentést úgy írják meg, hogy a baleset után tanúmeghallgatásra várnak?

- Mondtam, nyugi, számomra éppúgy elég fontos, hogy ne felejtsem el. *Én* megyek tanúskodni.

- Oké hölgyem, akkor indulhatunk. – felállt a székről, előrelépett, elfordult és a kezét nyújtotta, hogy Zsófit felsegítse. Fel tudott volna állni egyedül, és ezt a szemei tekintetével tudatta is. De azért a gesztust elfogadta és ha csak szimbolikusán is, Roland tenyerébe kapaszkodott, puhán.

Elindultak a kerületi Kapitányságra. Roland lehalkította a rádiót egy kellemesebb hangerőre, de nem teljesen csendesre, magának is bevallva, azért is, hogy ha csend lenne, ezernyi kérdést tenne fel Zsófinak, mert szeretne vele beszélgetni, megismerni. És a kérdések zömében túlságosan toladóak lennének, ez viszont nem egy ismerkedős est, akkor sem, ha a szíve végig szinte a torkában dobogott.

16.

Túl hosszan nem is tarthatott és kínossá sem vált a csendes zenehallgatás, ami hála az éppen játszott szettnek, kellemesen feloldotta a belső feszültséget. Az éjszakai forgalom enyhe volt, a Széna téren át, tovább a Mechwarton, aztán a Fővárosi Ítéltábla utcáján, a Fekete Sason balra kanyarodva fel a Rómer Flórisra. Alig több, mint öt perc alatt odaértek. Parkoltak és besétáltak a portára. Teljesen csend volt most az épületben, a portás közvetlenül a vizsgálótiszt szobájához vezette őket.

István, a portás megkopogtatta az ajtófélfát.

- *Kérek engedély*, százados úr, a baleseteselek megérkeztek a kórházból.

- Jó estét! Hosszan vártam magukat, foglaljanak helyet. – Istvánra nézett és biccentett, hogy *leléphet*.

- Jó estét! – köszöntek, lényegében egyszerre és az asztallal szemben lévő két puha székre ültek.

- Laza két órát vártak a kórházban? Kicsit el vannak pilledve. – mondta, ahogy végignézett rajtuk.

- Igen, nézze, háromnegyed tíz örül érkezünk, és tíz perce kaptuk a zárójelentést.

- Nyugalom, tudom, hogy Önöknek a legkellemetlenebb. Annyit, még a meghallgatás legelején segíték, hogy az ügyben az idősebb női tanú, rendesen lehordta magát, hogy *az ügyvéd úr tehet az egészről mert büntetőfékezett*, nem is lehetett megállni; meg a fiatal hölgy is hirtelen állt meg, meg a kölyök aki szaladgált az is hibás; őt ugye nem hallgathatjuk meg. Majd holnap. A védőügyvéd úr meg kitett magáért, már a tárgyalási szakra készült fejben és hogyan kérjen enyhítést különjárásban. A fiatalembert még meg sem gyanúsítottuk. Szeretnék tisztán látni, ezért hallgatom meg Önöket. Látom higgadtan jöttek ide. És bízom benne, Ügyvéd úr nem fogja nekem meg az ügyészségnek is előre megmondani, hogy mit csináljunk, eljárási lépésenként?

- Nem, százados úr. Néhány gondolatot hadd mondjak az ő érdekében, hiszen holnap reggel újra jelenése van. És mert volt olyan jó velem, hogy elvállalta a védelmet. Ő új fiú, frissen végzett és nagyon *érzi magában a csí-t*. Szakmailag valóban felkészült, igyekszik gyorsan átlátni a jogesetet és előre gondolkodni több lépéssel. És ha jobban megnézzük, persze minden ügy itt-ott kicsit sáros. Richárd még fiatal, nem minden struktúrába tagozódott bele. Magam már voltam testőr, évekig, voltam tartalékos százados misszióban, aztán elvégeztem a jogi egyetemet. Részünkről, kímélni szeretném az ügyfeleket, hogy lehetőleg mielőbb túl legyünk a vallomások felvételén és meheszen kipihegni magát.

- Na jól van *kolléga*, akkor hölgyeké az elsőbbség? Kivel kezdjük? - Zsófia nézett. Aki gyorsan kezdett:

- Roland... az ügyvéd úr, aki először ért oda, ő fékezett, hogy el ne üsse azt a futó fiút. Bocsánat, még a nevekkkel nem vagyok teljesen tisztában.

- Kezdjen maga, kolléga, akkor leszünk időrendben. Be. szerint tájékoztatom, akkor is ha maga jogász és tudnia kell, de a *szabály az szabály*: a tanú köteles vallomást tenni, köteles igazat mondani; magára terhelő vallomást nem köteles tenni és a tanúzási akadályokat jeleznie kell.

- Nemes Roland. Születtem Szentendrén, 1995 szeptember 11-én. – Elővette a személyi igazolványát, lakcímkártyáját, és kihajtogatta az ügyvédi irodából adott ügyvédjelölti és a kamrai tagsági igazolást. – Ügyvédjelölt vagyok a JUS&VERITAS³ ügyvédcsoporthoz. Többnyire polgári vagyoni jogi-kártérítési ügyeket viszek, bár, teherelosztásból részt veszek, egyre többször büntetőeljárásban való védelem ellátásában való segédkezésben. Most ezügyben csak a polgári igényben szeretnék segíteni Zsófiának. A történetek elmesélésével kezdeném. Munka után, szerettem volna egy nyugodt kis esti kört tenni, itt a kerületben, mert hangulatos különösen így a nyári fák illatában, lehúzott ablak mellett. Engem lelkiileg megnyugtat a vezetés, afféle stresszoldó. Kifejezetten tudom, hogy 30 környékén haladtam legfeljebb, amikor a srác a semmiből hirtelen átvágott mindenben. Ahogy azt el is meséltem a helyszínelő technikuskoknak, nem a zebrán sétált át, hanem ahogy szakmailag mondjuk, extraneusként beszaladt, a közúti forgalom megzavarására alkalmas módon; én pedig lefékeztem, hogy el ne üsse deréktájt, mert annyira óvatlan és bamba volt, hogy hajszálon múlt. Lassan haladtam, a mögöttem érkező Zsófia is, aki különösebb gond nélkül meg tudott állni. Nem úgy a mögötte érkező idős néni, akiről a technikus megállapította, hogy *abszolút gyorshajrásból* fakadóan a váratlanul adódó szituációra nem tudott kellően ügyesen reagálni, ezért ütközött Zsófia járművével. Akinek a csigolyája az ütközés hatására enyhén elmozdult, és csak az *egyedi anatómiának* köszönhetően nem történt nagyobb sérelme.

³ Jus et veritas: jog és igazság

Így is, a zárójelentésbe a szakorvos beírta, hogy a csigolya elmozdulásához olyan erőhatás kellett, ami önmagában, az orvosi gyakorlat szerint, alkalmas lehet a gerincben sérülés vagy szakadás okozására, és így élethosszig maradandó sérülés okozására képes. Tudom, ennek igazolása Zsófia feladata, a saját tanúvallomásában, én viszont elvállalom a jogi képviselőtét, és a 2020. évi LXX. törvény szerinti, a büntetőeljáráshoz csatlakozó *gyorsított* eljárásban szeretnénk polgári igényt érvényesíteni.

- Vallomásában még nem tért ki az elkövető elfogására.

- Én a fékezés után azonnal kiugrottam az autóból, még az ajtót is nyitva hagytam és azonnal futottam a srác után. Utolértem, megállítottam és éreztem a lehelletén, hogy ittas. Ez talán magyarázza az óvatlan futkosását. Mivel egyértelművé tette, hogy továbbra is menekülni fog, karfeszítéses fogással kísértem vissza az autóhoz, ahol a hölgyek már vitatkoztak. Mindketten úgy látszott, épségben szálltak ki a törött járművekből. Ha a fiatalembert nem fogom el, ki tudja, hogyan lehetne bíróság elé állítani, legalább polgári úton, kártérítés megfizettetése céljából. A kiérkező járőr pár átvette tőlem és jelezték, hogy feljelentést tesznek segítségnyújtás elmulasztása cselekmény elkövetéséért is. De ez a fordulat már csak színezi a saját vallomásomat. Én tehát így emlékszem a történetekre.

- Köszönöm. – bólogatott vissza a vizsgálótiszt, aki közben végig jegyzetelt a számítógépen. – Én azért majd a nyomtatásig még hagyok gondolkodási időt, ha szeretné kiegészíteni. Igencsak karcsúra vett vallomás, kevés részlettel, de nincs benne önmagában ellentmondás. A lányhoz fordult. Zsófia, kérem a teljes nevét, születési adatokat, igazolásra alkalmas okiratait készítse elő. Tájékoztatom, hogy a Büntetőeljárásról szóló törvény szerint nem köteles magára terhelő vallomást tenni, olyan körülményt elmondani, amely saját tudomása szerint is jogsértő cselekmény, a bizonyítás a Nyomozó Hatóság feladata. Hogy mely körülmény lényegtelen és melyik lényeges, abban majd én kérdezéssel segítek. Vallomását kérem lehetőleg egészében adja elő és köteles igazat mondani. Amiben nem biztos, jelezze, hogy Ön erre „*így emlékszik*”, vagy hogy „*nem emlékszik*”. Ne színezzen, ne költse át.

- Almássy-Molnár Zsófia vagyok, Budapesten születtem, 1997 szeptember 28-án. Itt lakom most újra a szüleimnél a Felvinci út 10-ben.

- Nem kell részleteznie, az igazolványok alapján rögzítem a tényeket. Mondja el, mi történt.

- Mi egy szolgáltatócéggént működünk és pénteken este 8-ig tartunk nyitva. Megcsináltam a szokásos heti zárást, jó hetünk volt, de kicsit stresszes. Örültem, hogy este 9 körül végre hazaindulhattam. Ereszkedtem le én is Roland után, és én feljebb tartottam a lejtőn, mikor láttam hogy az a fiú egészen hirtelen, minden körülmény nélkül egyszerűen átszalad az úton, be az előttem haladó autó elé. A látványtól már eleve feszültté váltam, és amikor megláttam, hogy felvillannak a fekete autó féklámpái, én is teljesen befékeztem. De, meg tudtuk állni, nem mentünk gyorsan. Ahogy megálltam, a mögöttem érkező autó belém csapódott. Nem volt még ilyen balesetem, de olyan nagyon ijesztő, bizarr hangot hallottam, ahogy hajlik a fém és recseg a műanyag, és az egész testem is hirtelen előre lökődött. Korábban sok éven át teniszeztam és ott gyakori, hogy hirtelen mozdulunk, hirtelen fékezünk és hozzá edződtem a hirtelen rándításokhoz. Azt mondta a szakorvos, ennek köszönhető, hogy a nyaki csigolyám csak picit mozdult el, de az elmozdulásból ő azt látja, ha nem sportolnék, akkor lebénulhattam volna.

- Itt hívom fel rá a figyelmet – jelezte a vizsgálótiszt, hogy könnyű testi sértésnél a sértett lehetősége eldönteni, hogy magánindítvánnyal büntetőeljárást indít-e, esetükben ez egy *életveszély vagy maradandó fogyatékoság* okozására alkalmas sérülés, amit a közúti közlekedésben elkövetve

Btk 234. szakasza szerinti *súlyos testi sértést okozó közúti veszélyeztetést* valósít meg. Ebben pedig hivatalból kell eljárjunk, nem kérelemre. Ezért az Ön zárójelentésének különös jelentősége lesz. Most hadd kérjem el a zárójelentést, és magukra hagyom Önt, ügyvédjével tanácskozni.

Illés feltolta a szemüvegét a hajába. Két tenyerével kicsit átmasszírozta kétoldat, a bajsza és szakállja találkozását. Hosszú szusszanás után felállt, kísétált az irodából a központi szkennert és nyomtatóhoz.

- Tényleg így van a büntetőeljárásban, hogy semmi olyant nem kell bevallanom, ami magamra terhelő lenne? - fordult Zsófi Rolandhoz, halkán. - Hogy mit csináltunk az Elekkel előtte, hová készült. Tök ideges voltam amúgy, azért voltam feszült. Igazából még jó is hogy feszült voltam, gyorsabban tudtam reagálni.

- Css! – intette Roland. Nem mondunk semmit. A falnak is füle van. A büntetőeljárás egyik alapvetése, hogy a hatóság bizonyít. Te itt most tanú vagy, nem gyanúsított, vagy más szóval: *terhelt*. Nem mondunk semmi olyat, ami másfelé irányítja a figyelmüket. Nem beszélünk arról se, merre jártam, legfeljebb ha kérdezi, azt elmondjuk, vittem Neked vacsorát. A főnököd ügyét nem keverjük ide. Elég ez így mára.

Csendben maradtak. Illés visszatért a zárójelentés lapjainak és a személyi okmányok szkenneléséből.

- Konzultáltak egymással?

Roland szólalt meg.

- Néhány szóban, hogy nem változtatunk a vallomásunkon. A *hamis tanúzás* intézményének ismeretében, mi úgy tartjuk, az általunk elmondottak igaznak fogadhatóak el. Nem tudjuk, más vallomások alátámaszják vagy cáfolják-e részben az elmondottakat, de mi így éltük meg. Nem indítványozzuk különleges bánásmód alkalmazását, a többi tanút, elkövetőt nem ismerjük. Nem kérjük a tanúzással kapcsolatos költségeink megtérítését. Indítványozzuk azonban a büntetőeljárás mellett, *gyorsított polgári eljárásban* Zsófia járművében okozott vagyoni kár teljes megtérítését, a hátsó autóvezető és a futkosó fiatalember, mint közös károkozók terhére. Továbbá a Zsófiát ért testi sérülés tekintetében sérelemdíjat kérünk, amely értékében kérnénk egy legfeljebb 8 napos halasztást, hogy evégből szakértői megállapítást tudjunk beszerezni és benyújtani.

Illés tovább gépelte a tanúvallomások szövegét, hosszú percek után nézett fel.

- Rendben, kész is vagyunk. Akkor most még egyszer kísétálok, nyomtatni, *magad uram, ha szolgád nincs*, éjszakára nem bővelkedünk személyi állományban. Olvassák át figyelmesen a nyomtatott változatot és ha kiegészítenivalót találnak, kérem egyben jelezzék, tollal odaírjuk, újragépelem, véglegesítjük, nyomtatom. Aláírják és mehetnek haza pihenni. Felállt és kísétált.

- Remélem, nem kell változtatunk semmin, és mehetünk haza. – mondta Zsófi, fáradtan.

A nyomtatott vallomások átolvasása után azokat aláírták, összeszedték az iratokat egy mappába, és hazaindulhattak.

- Most, hogy tudom, merre laksz, hát az egészen kanyargós és nagyon sok sétára lenne innen még, különösen a sötét éjszakában – szólalt meg Roland, mikor kiléptek a kapun -. Hazaviszlek, aztán én még mehetek el a főnöködért. Komolyan, azon izgultam, hogy ő vagy valamelyik testőr a San Diego-ból közben nehogy rámcsörögjön telefonon. Kibillentettek volna az egyensúlyomból.

Zsófi szóban nem is válaszolt erre, csak fújta magát, hogy „*végre, túl vannak a nehezén*”. Az persze a jövő titka, hogy valóban túl vannak-e a nehezén, de mára ezen épp elég volt túl lenni. Beült az autóba, bekötötte magát, és elengedett. Most értékelte először igazán, a széles és puha, kényelmes ülést. Igazából, akár elaludni is jól esett volna benne. Bár, így hogy a nyakában van ez a fehér pánt, semmilyen alvós vagy amúgy kellemes pozíciót nem tesz kényelmessé. Pedig jó lenne már aludni.

Az amúgy teljesen romantikus, nyáresti, fák virágaitól illatozó, szinte már vadregényesnek mondható tájon a sok kanyargós kis utcán keresztül... leereszkedtek Zsófiék lakásáig és megálltak.

- Köszönöm, a ma esti sok mindent... de most már az egyetlen vágyam, hogy mielőbb ágyba bújhassak, aludni. – Kissé hűvösen hangzott így a mondat második fele, de nagyon is érhető volt.

- Megértem. Én... tényleg, nem is tartanálak fel. Ha bármikor úgy adódna, állok szolgálatodra. Becsületszavamra.

- Tudom, de most megyek, haza. Jó éjszakát.

- Jó éjszakát.

Nézte ahogy kiszáll, figyelmesen becsukja az ajtót, aztán elsétál; minden lépését, ahogy benyomja a belépési kódot, becsukja maga mögött a rácsos kaput, *vissza nem nézve* és besétál a lépcsőházba.

Valami szívszorítóan szomorúan érezte magát, mint aki véglegesen elvesztett egy kincset és soha nem láthatja viszont. Nemrég elvesztett véglegesen valakit, aki fontos volt az életében, egy biztos és meghatározó jelenség... és most kicsit ahhoz hasonló bánat kezdte mardosni.

Majd visszacsöppent a valóságba, ráébredve, hogy még mindig nem tudja lezárni a mai napot. Vissza kell kanyarodjon abba a bárba, és még egy valakit kihúzni a bajból, ha már megígérte.

17.

Szombat reggel

"Kegyetlen szerelem" - látta meg az épp kezdődő dal címét, még mielőtt felhangosította volna a rádiót az autóban. Nem aludt túl sokat, de ilyen éjszaka után, valahogy mégis korán ébredt. Legfőképpen, mert elvágott a városból, valahová vízközelbe, Siófokra vagy Füredre, majd eldőlt. Elmenekülni ebből a szellemet és lelket bénító és bebörtönző zsibongásból, ki a tiszta levegőre, nyugalomba, csendes hullámlásba, mint enyhe szellőben a vitorlás... A rádióban kezdődő dal címét meglátva odakapott. - Na ezt gyorsan fogjuk ignorálni... - fújtatott fel Roland, mint egy vágótól kimerült mén, és villámsebességgel kapcsolta át a rádiót egy másik adóra. - Hm, egyébként mikor állítottam én ezt el? Éjjel? Ja megvan, Elek nem bírta az egyre súlyosbodó progressive house-t és össze akarta hányni tőle az anyósulást. Az én lelkemnek viszont most épp *erre* nincs szüksége. - gondolta. És a másik adón egy "házilag" felturbózott remix, amit kapott érte cserébe. - Na sokkal beljebb így sem vagyunk, de ezzel már kibírom az úton.

Vett néhány sós kiflit és egy frissen főzött, rendes kávé, amit betett a pohártartóba és elindult az Alkotás úton, a Budaörsin át, az M7-esen... Ahol a szép napsütés ígéretének köszönhetően, már reggel kilenckor tömött sorokban csordogáltak az autók. - Haladni megint nem fogunk az első húsz kilométeren. Legalább meg tudok reggelizni. Erre az araszolásra ideális találmány az automata váltó, néha épp csak odalépek picit, néha elveszem a gázt, és megállunk, váltogatnom nem kell, majszolhatom a sós kiflit, mellé a kávé. - A legfőbb óvintézkedést már indulás előtt megtette: céges telefon kikapcs, magánteló bekapcs, amit csak nagyon kevesen ismernek. Petra, Tibor, Ricsi, és a Nagyfőnök. Eggyel kevesebben, mint jó lenne. Hogy is volt az a „Kegyetlen szerelem”? Lám, megint csak ide lyukadunk ki. Kicsit zavarni kezdte a vegyes érzés, amit alapvetően szeretett, hogy hirtelen felborult az addig csendes lelkivilága, de a körülmények miatt még reménykedésre sem számíthat, ó azok az etikai szabályok... Azon még el kell gondolkodni. Mekkora egy hülyeség volt elvállani a képviselőt. Jó, persze, bár utólag okos az ember, ott az adott pillanatban ez nem csak taktikus romantikázásnak, de okos húzásnak is tűnt. És még a nyakába kapta ezt az Elek nevű fickót is. Na, az meg a legkevésbé kíváncsi fordulat.

De ezen a ponton meg is ígérte magának, hogy most azonnal befejezi az ügyeken való gondolkodást és az érzelmi vergődést... éppen ezért szökik meg hétvégre. És ekkor bújni kezdett a telefon.

Az autó bluetooth-on érzékelte a hívást és átkapcsolt kihangosításra. A központi kijelzőn: Szendey Petra.

- Szia Roland!

- Szia!

- Hallottam, hosszú éjszakád volt és igencsak kellemetlen. Ricsi hívott az imént, a kerületi ügyészségről.

- Őszintén szégyenlem, jól elcsesztem a szombat reggelét. *Collateral damage*, járulékos veszteség.

- Két partner kell a táncos. És bennetek meg van a tenni akarás. De ahogy látom az autó nyomkövetőjéről, épp lelépni készülsz a térről. Volna Neked egy ügyem, hétvégi házi feladat. Amivel elhessegetheted a gondolataidat a péntekről. Már ha lehetséges.

- Hát, az nem lesz könnyű. Neked úgyis elmondom, ezt Te jól tudod, de most bekavartak az érzelmek.

- Valamit hallottam Ricsitől. Nem részletezte túl, Neked pedig nem tépkedném a friss sebeidet.
- Azt tisztelettel megköszönném, ügyvédnő.
- Megzavarna, ha adnék egy házi feladatot, hétvégére?
- Hát, persze! Épp hozzákezdtem a reggelimhez és majdnem belezuhantam a kellemes nyugalomba. Komolyra fordítva: csak viccelek. Épp akkora itt a dugó.. ha ma bíró lennék, egy kisebb különjárást Be-t simán le tudnék zavarni, ítélethirdetéssel együtt, mire innen kijutok. Zavarhatsz a részletekkel.
- Gondoskodásból teszem. Már ismerlek annyira, ha elengedlek a gondjaiddal megbírkózni a csendben, akkor a csendet amire vágysz, folyton keresztül fogja vágni díszes katanájával, épp amivel küzdesz. Hát inkább átterellek egy másik küzdőtérre, ahonnan könnyedebb lépéssel jutsz el a csendhez.
- Egy buddhista pszichiáter veszett el benned... Ez az én szerencsém.
- Nos. Van egy problémás ügyfelem, egy *szívességi vérszívóm*. Tudod, amikor egyes rég-nem-látott ismerőseid ráébrednek, hogy időközben ügyvéd lettél, hirtelen a legjobb barátoknak képzelik magukat, akiknek pont most és pont én tudnám megoldani a legégetőbb problémáját. Téma: elmaradt haszon.
- Egy sima kártérítés miatt minek hívnál fel szombaton?
- Na figyelj. Ügyfelem egy szoftvercég vezetője. Felhívta egy ingatlanügynök, a nevét nem is említem, mert már attól is prejudikálni fogsz. Szóval ez a drága ember, a póruljárt ügyfelem, kapott tőle egy *ígéretet*, hogy most látja, a piac érezhetően stabilizálódott, őszre pedig jönnek az egyetemisták és előzönlük a fővárost. Neki pedig kellene egy tök új ingatlanportál. Ez elhangzott kora tavasszal, és elhangzott mellé egy olyan összeg, amit a szoftvercég egyébként úgy tíz másik projektből tudna csak összehalászni, és hogy ezt az összeget fél éven belül kifizetnék. Minden más munkát ezért úgy befékeztek, félretették az erőforrásokat, hogy ide tudjanak koncentrálni, hogy felélték az összes tartalékot és nem bízva az ügyvezető ép eszében, két korábban végletekig hú kollégájuk is megvált tőlük, persze kulcsemberek.
- Csak azért nem szóltam közbe már három mondattal korábban, mert épp a kávéam szürcsöltem. Hogy szakadt volna rá álmában a tetőtérbe épített, medúzákkal kitömött húszméteres medencéje...
- Mondtam, hogy prejudikálni fogsz.
- Most, hogy már ismerem a tényeket? Most már szabad!
- Folytatnám. Jön még a lényeg: a fickó nyárig húzta a kommunikációt, mire kibökte, hogy bekért más ajánlatokat is, és tárgyalt többekkel is és úgy döntött, inkább a marketinget erősíti multiplatformon, minthogy új szolgáltatást és szoftvert fejlesztessen. De mikor már közölte, a céget az utolsó rúgások közelébe véreztette ki.
- Egy kicsit értem, ezt most miért nekem meséled. Kedvenc jogtételem a 6:525. § „károsulti közrehatás”, az esetre vonatkoztatva *kontraktuális viszonyban* 6:144. § „kármegelőzési, kárelhárítási és kárenyhítési kötelezettség”, de most ezen nem tudok nevetni. Sőt, rendesen felhúzott és elkaszálnám a suttyaját, büntető jogágon is, és most azon pörgök gondolatban, hogy mire is tételezve.

- Roland... így el fogsz veszni polgáris ügyvédnek. Egyre gyakrabban kalandozol el a büntető jogág szúrós bokrokkal teletűzdelt, nehezen járható ösvényeire. Te vagy becsajoztál, vagy szakítottál.

Erre most egy hosszabb csend volt a válasz. Amolyan beszédes csend. Aztán megszólalt.

- Mostanság sok olyan ügyet kaptunk, amikor a károkozó kifizette ugyan amit művelt, de az efféléknek nem szabadlábba volna a helye. Erről írtam első esszémet anno az Egyetemen, rektor úr volt a konzulensem... *mivége is a büntetés célja?* Egyfelől az, hogy az újabb elkövetéstől visszaretentsük az elkövetőt. De, ezek, ezek fizetnek és megcsinálják újra, mással, mert még úgy is megéri. És ekkor már a helyzet megkívánná, hogy ne elégedjünk meg egy "laza" kártérítéssel. Tegyük hűvösre, lehiggadni.

- Na, hadd szakítsalak meg. Vagy nyugtassalak meg. Ez az ügy nem ilyen veszélyes. Szegény mókusz ajánlás útján jutott el hozzám. Azon töprengem, hogy pro bono elvállalom, mert amúgyis teljesen gázban van, és odaadnám Neked, hogy gyakorolj. De akkor adom oda, ha ki tudod előre dolgozni a taktikát, és meg leszek vele elégedve. Ne csinálj belőle büntetőeljárást, mert ennek a másik fickónak van annyi pénze, hogy ha sarokba szorítod, akkor harapni fog, felbérel egy komplett irodát és rommá löknek minket a tárgyalóteremben. Én nem vágyom háborúra. Eredményt szeretnék, jutalékért, háborús hangulat nélkül. Azzal járnánk a legjobban. Talán egy kártérítési pert nem venne afféle *vérbosszúnak*.

- Talán. És persze nekem is jól fog jönni egy higgadt, vagyoni jogi ügy. Kiülök a partra, a fák alá, kinyitom a jogkódexet és utánanézek BH-knak, kommentárnak. Ahogy tanítottad, *mindig ez a lényeg*: apró finomságok, amiken bíróként meg tudnám buktatni az alperest. Viszont emailben küldd nekem át kérlek a körülményeket, legalább formai okokból ne dobják vissza, már az elején a keresetet. És küldd át a mókusz email címét, jelezd neki, hogy fogok feltenni kényes kérdéseket a keresetlevél összeállításához, és lesz szíves őszintén és pontosan válaszolni rá. Ha szégyelli is valamely mulasztását vagy rossz döntését, nekünk azt előre ismernünk kell. Ne kelljen bénáznunk többkörös hiánypótlással, több körös perfelvételi iratokkal és ne a tárgyalóteremben okozzon meglepetést, ott jusson eszébe *még valami*, mert azzal bedönti a taktikai lépéseket, vagy az egész ügyet. És hogy segíthessek, *bíznia kell bennem*.

- Azért, pihenj is hétvégén. Ahogy hallottam, Rád férne.

- Hát, bizony. És jó pihenést Neked is!

- Küldöm akkor a részleteket. Jelezz vissza, ha átért és hogy rá tudnál-e nézni legalább annyira, hogy hétfőn felkészülten tudjuk megkeresni a további tisztázandó kérdésekkel, levélben.

- Jó! Ma rá fogok nézni, hogy legyen mivel elterelni a figyelmem a tegnapi esetről. Az sem fog megoldódni jövő hétfő előtt. Várlak emailben!

- Oké! Szia!

- Szia!

Körülötte szinte úgy tűnt, megállt az élet. Hosszú sorokban álltak az autók és kamionok két sávban. Pontosán szemből sütött a nap, még épp betűzött a napellenző alsó széle alá. Az éjszakai élet rendkívül megviseli a szemeket, ilyenkor a legrosszabb választás egy hosszabb autótúrral reggel, *szemben a nappal*. Az út mindkét oldalán már a betakarított gabona szalmája gombolyagokban, bálákban terítve; sárga gyökerek színezték a tájat, a földek végén mezsgyefák és gyümölcsfák sora, vagy a frissen kibújt zöldellő őszi árpa vagy búza tarkította a látványt. Valahogy épp úgy, mint egy Van Gogh festményen.

18.

Jócskán elmúlt dél, mikor Zsófi telefonja zümmögni kezdett. Épp az ebéd vége felé jártak. Csak sokadjára nézett oda. Elek hívta. Kissé még elmosódott hanglejtésben...

- Szia, drága Zsófikám!

- Szia Főnök. Ahogy hallom, hat még a whiskey. Főztünk Anyával *mindenható húslevest*. Lehet, segítene.

- Fúh, az lehet jól esne, de most a gyomrom nem kíván még semmit, csak vizet. Talán majd estefelé.

- Este. Na igen, hogy' zajlott a péntek este? Tudott Roland segíteni?

- Tudott. Több maffiózót ismer, mint én. Sokkal többet.

- Jól is van ez így. Ne te ismerjed őket, abból már meglett a baj. És... ő honnan ismeri?

- Néha védte őket. Ott a kidobókat is ismeri, a legnagyobb srácot is. Aki viccen kívül egy hegyomlás :) Színizom, de valami extrém méretű fickó. 190 centi, 128 kiló, és Rolival teljesen pajtiban vannak. Állítólag együtt csinálták a testőrképzőt meg a BRFK-s fegyvervizsgákat.

- Roland ilyen fegyveres?

- Nem tudom, nem láttam nála stukkert. Csak épp hosszan mesélte, hogy *"Elek, máskor ne járj ide... nézzél körül... kik vannak itt"*, és elkezdte sorolni ki kicsoda, mindenkiről egy fél mondatot honnan ismeri, haverja, ex-kollégája, ex-*védence*, pókeres játszótársa... Mesélte, hogy volt testőr is és missziós katona, külföldön. Próbált engem jobban leitatni, kiszúrtam ám, hogy ő mindig keveset iszik, és nekem sokat tölt, meg sokat kérdezget erről-arról. Leginkább a kólát itta, nem a whiskey-t.

- Ne hülyéskedj, kihozott a balhéból, aztán hazavitt éjszaka kocsival. Örülhettek, hogy nem kaptak el valami éjszakai járőrök.

- Aj, hát ritka az...

- Ritka? Én épp a fél éjszakámat az őrsön, meg a kórházban töltöttem.

- Jó, ez igaz, kiszámíthatatlan.

- És, még miket kérdezgetett? Szerinted jó szövetségesünk lesz?

- Látod, ez két kérdés, de egy a válasz. Rólad kérdezgetett. Nem pofátlanul, tényleg csak mértékkel. Úgy éreztem, érdekli, milyen ember vagy. Mondta, nagyon sajnálja, hogy összetörted az autót, mert hogy ő nagyon gyorsan befékelt. Volna viszont egy BMW-je a garázsban, amit ritkán használ, nem ez a fekete erőgép, ez céges. Egy kisautó, 116 vagy 118i. Még az Apjának vette, ajándékba szánta, de aztán lebetegedett és hamarosan elvesztette. De odaadná kölcsön Neked, amíg nem sikerül megjavíttatni, vagy új autót venni. Láttam ezen tényleg vergődik, nem megjátszásból mondta.

- Az eléggé nagyvonalú ajándék lenne, ismerve így az autó történetét. - mondta Zsófi meglepődve, és sóhajtott. – De, majd bejárok BKV-vel, amíg nem lesz másik autó.

- Na, találkozunk akkor majd bent melóban. És ha kell a buszozás helyett egy kölcsönautó, hívd fel az ügyvédedet.
- Ha mást nem, talán úgy. Ő nem tudja a számom. De megadta a névjegyét.
- Akkor ez rajtad múlik.
- Lesz min gondolkodnom... kellett ezt elmondanod.
- Hát, lehet hogy kellett - mondta Elek, hallhatóan kissé felnevetve.
- Te mindig kavarod a kavarnivalót.
- Ettől működik az élet. Körülöttem mindig történik valami. Ha épp sehol semmi gond, majd csinállok.
- Na jó, akkor ha elengednél pihenni hétvégén, akkor pihennék. Tényleg rám férne lejönni a netről és a telefonról. És hétfőn találkozunk.
- Jól van, értelek én, pihennd ki magad.
- Te is! Szia!
- Szia.

19.

Zánka, Dely Tibor nyaralójában, késő délután

A sűrű pázsittal borított udvaron a kapu mögött egy hófehér, négyéves, inkább már klasszikusnak mondható CLA Merci állta a természet bántalmait a fényes napsütésben. A ház és a füves udvar közé ültetett magas tuják sora igyekezett enyhíteni a hőségen, árnyékot tartva a járdának és a ház oldalának.

Az autó mögött, még egy vendégnek való helyet követően nagyobb tér húzódott, hátul hintával, kisebb homokozóval, tekézővel, mellette padok, kis asztal és a grillező: amolyan balatoni sztenderd.

Az udvar közepére a délutáni órákban a szomszéd magas diófája már kellemes árnyékot ad, így hát megszokottá vált, hogy a vacsora előtt Tibor és fia adogatnak, tollaslabdával is, a szavakkal is.

Tibor épp túlütötte a tollast és a fia próbált utánakapni, de a falevelek közt átszikrázó napsugarak elvakították. Nyögve kapott utána, de nem bírta visszaütni, leesett a fűre. Tibor cukkolni kezdte.

- Hallom, tegnap hirdették ki a felvételi pontszámokat. Megint nem jelentkeztl az ELTE Jogi karára?

- Nem, Apa.

- A Pázmányra sem?

- Nem Apa, én maradok webes programozó.

- Hát Fiam, hogyan lesz így belőled rendes ember?

- Így! - mondta a srác, magasra dobta a tollast és olyant húzott bele, hogy az apja feje fölött messzire szállva a háta mögé esett, és hagyott maga mögött némi odabattyognivalót.

Tibor utanasétált, felvette, aztán visszaállt a korábbi helyére. Feldobta, ütött, fonákkal egy jó combosat. A srác hátrébb ugrott, de nem tudta visszapasszolni, elütött mellette. A tollas megint a fűbe esett.

- Na Balázskám, azért az megmaradt családi vonásnak, hogy te is hazahozod a munkát.

- Meg. Aztán majd úgy járok, mint Te. Anya is lelépett úgy húsz év után. - És erővel visszapasszolt.

- De addig bírta! - ugrott rá Tibor és rekontrázott.

- Addig bírta. Míg átköltöztem albérletbe, ahogy felvettek a BME-re. - vágta rá dacosan és kicsit mintha hagyta volna, hogy a tollas újból a fűre essen.

- Ezen még dolgoznod kell.

- Ritkán játszunk.

- Nem azon. Hanem, hogy viseljed a pszichológiai hadviselést.

- Nyaljad meg, fater!

- Tudod a "fater" is a páter, latinból származik át a német nyelvbe. Német-Római közös uralom.

- Na látod, páter, ezért lettem programozó. Mi a francnak tanuljak 2024-ben "római" jogot.

- Megvan annak még ma is a recepciója.
- Ja, megvan a helye. A polcon, egy könyvtárban.
- Nem, nem. Olyan az, mint a tenisz. Meg a foci. Már ezredéve is játszották, valamilyen formában.
- Na egy dolog azért van, amit a rómaiak jól csináltak. A fehérboros hedonizmus.
- Látod, jól beszélsz... - A táskájához lépdelt, kiemelte a telefont. A barátnőjét hívta. Néhány cseppet után felvette.
- Szia Liebling! Nem tudnál kihozni nekünk abból a jól behűtött Irsai Olivéből fele-fele fröccsnek felöntve egy 1,5 Literes bubis ásványvizes flakonba?
- *Tiborrrrr!* - zengett a vonal túlsó végén és azzal meg is szakadt a vonal.
- Na látod, Anya nem pótolható.
- Hát, ebben nem. De azért neki is vannak előnyei, bőven.
- Abban biztos vagyok... - válaszolt, kajánul röhögve és közben fel-fel húzta a szemöldökét. Aztán elkomolyodva folytatta: - De az anyasághoz még fel kell nőnie.
- Hát, ahhoz biztos, bár én már arra nem tervezek.
- Lehet hogy ő sem.
- Ezt nem kapirgálom. Vannak olyan akupunktúrás pontjai, amit ha kicsit megnyomok, rögtön ránteszi a telefont. De, ő élvezettel hallgatja, amikor még bíró voltam és ezer mocskos ügyben mennyi elítéltet küldtem a kollégiumba. Sajnos, ügyvédet is, de még ügyészeket is, rendőr tábornokot is. Azok nem voltak szép idők. Újságok jókat élcelődtek rajtuk, de az ilyen pereket levezényleni, végignézni, ki honnan jött, hogyan bukik, és hová megy, az egy pusztítótűz az ember lelkének, ha éppen bírónak teremtették.
- Akkor most felmegyünk borozni?
- Fel. Dalma lassan elkészül a grill zöldségekkel és a rozmaringos színesborsos párolt marhaszeggyel. És felhívom Petrát is, van-e valami fejlemény az újoncokkal...

20.

Szombat, este kilenc óra előtt néhány perccel, a péntek esti baleset közelében

Kocogott a fiú, lefelé a lejtős úton. Kicsit már oda kell figyelni, különösen ilyenkor, a harmadik sör plusz vodka kombó után, kezd egyre határozottabban hatni a gravitáció...

Úgy kétszázötven méter választotta már csak el az asztaltársaságtól. Általában egy hosszú perc. Olykor egy örökkévalóság.

Egy sötét színű Mercedes haladt el mellette, nem túl gyorsan, hát ügyet sem vetett rá. Ebben a kerületben ebben az utcában, a fekete Merci bármely kategóriában se nem feltűnő, se nem vészjósló.

Az autó úgy tíz méterrel előre ereszkedett, majd lelassított. A sofőr hirtelen kiszállt. Az autót a motorháztető felől kerülte meg. Egészen pontosan kimérten kanyarodott fel a sofőr, egy fiatal, fekete inges, közepesen komolyan kipattintott kidobó forma, aki az épp érkező futóra ránézett, aztán a bal öklével egy olyan parasztlengőt vert le neki jobb állkapocscsontra, amitől azonnal kiszaladt a lábaiból az erő és az autó oldalának csapódott. A fekete inges felvette a földről a hirtelen elnyaklott testet és mint egy könnyed bábut, egyszerűen bal oldalra, egy kőből rakott masszív kerítés oszlopnak csapta. Olyan erőből, hogy kifejezetten kihallatszott a ropogás, az a semmivel nem összetéveszthető ropogás – annak aki tudja, mit kell hallani – amit a koponyacsont zúzódása hallat. Halántéktájon bizonyosan összetört. Lehajolt, az elalélt testet a hajánál fogva felhúzta és jobb ökövel lesújtott a bal állkapocsra. Hagyta, hogy a test a saját tehetetlenségénél fogva essen a földre. Most már bizonyosan kritikus állapotban. Arccal a járda lankás betonlépcsőjének egyik fokára érkezett, vélhetően az arccsont és az állkapocscsont a fogakkal, további jelentős traumákat szenvedett. A fekete inges a mozdulatlan, a fejsérülésektől egyre súlyosabban vérző testet felemelte és az útra húzta, az autó elé. Beült, hátratulatott.

- Taposd már agyon azt a rohadt kölköt! – sikított a női hang a hátsó ülésről.

A fekete inges sofőr tétovázott. Még hátrébb toltatott, aztán hirtelen megindult, de végül mégis kikerülte a testet és a körforgalmon keresztül jobbra fel, elhagyta a helyszínt.

Percek teltek el, mire mögöttük a következő jármű is ereszkedve érkezett lefelé a lejtős úton.

Épp csak alkonyodott, lassan kezdett el szürkülni, és még meg lehetett különböztetni messzebből is, hogy nem valami eldobott kabát, hanem határozottan, egy *alak* fekszik keresztbe az úton.

Ahogy közeledett, egyre jobban kivehetővé vált, és meglátta: egy ember.

A szája elé kapott. Aztán hirtelen fékezett. Kiszállni sem mert. Benyomta a vészvillogót és hívta a 112-t.

- vége az 1. Résznek -

2. Fejezet

IN DUBIO CONTRA REO ⁴

*"A bűnös világ mindig kitermeli magának saját Nemezisét.
És aztán sértődötten pislog, mikor rajtakapják". (nrr)*

21.

Balatonfüred, este fél 10 múlt néhány perccel

A mólóhoz vezető partszakaszon, az evezős és harcsahalász szobrok mögötti öbölben megint úgy félszáz hattyú és tőkés réce zsúfolódott össze és csipegették a folyton vízbe szórt eledelt, tépett zsemledarabkákat. Oly falánk módon, mintha attól kellene tartaniuk, az idelátogatók egyébként szinte véget nem érő sora nem etetné őket kora reggeltől késő éjszakáig, rendületlenül. A sétányra kitelepült kereskedői faházak fölé húzott díszes égősorok százai már éles melegsárga fénybe borították a járdát. Szinte világosabb volt, mint nappal, amikor egy-egy kis zug még rejtve marad, s a napsugarak nem látnak át a fák lombjain.

Roland, a legfőbb kedvenc hétvégi pihenőhelye, Siófok helyett most az északi part mellett döntött. Többet akart vezetni és átszellemülni, a bakonyi-veszprémi tájegység egyedi szépségét beengedni. Veszprémben áthaladva a körforgalmak kacsaringós útvesztőin, a hangulatos középkori épületek mentén, majd a város északi határában, tankolt és visszaindult a 8-as útra, Balatonfüred irányába.

Megígérte Petrának, hogy összeszedi a lényeges tényeket a jogesethez. És ha neki megígérte, akkor így is lesz. Szellemi felfrissítésként, újra átolvassa az autó csomagterében kialakított jogi minikönyvtárában a Kártérítési jog könyv idevonatkozó hosszas szakaszait, a Kötelmi jogi kommentárt, aztán kezdheti a BH vadászatot. Ami a leghasznosabb, de legunalmasabb, leginkább idegőrlő feladat: naphosszat olvasni az első és másodfok után a Kúriát megjárt eseteket, s gyakran észlelni, úgy 2-3 órányi ítélkezési indoklás után, hogy épp ez nem lesz jó ide. De ha talál használható eseteket az utóbbi 15 év bírói gyakorlatából, akkor jól járt. A „BH” az olyan bírósági határozat rövidítése, amelyet a Kúria kiemel, érdemesnek tart felvenni a BHGY-be, a Bírósági Határozatok Gyűjteményébe. Amiből aztán a többi ügyvéd is táplálkozhat. Vagy csámcsoghat. Ahogy ő majd most, mások ügyein. De előtte egy igencsak méreates pizzát fog elmajszolni. Mellé egy közepesen erős hosszú kávéval, és egy nagy ásványvízzel, mert az éjszaka kissé húzóásra sikeredett és össze kell szednie magát.

Ebéd után visszasétált és a parkolóban visszaült az autóba, a bőr ülés kényelmét és egy ebéd utáni alvás lehetőségét nehéz is lenne mással pótolni.

Nem aludt túl hosszasan, azután pedig valóban pár órát az ügyre történő felkészüléssel töltött el. Az ebédetől és az alvástól újra energikussá vált, a szellemi munkától pedig teljesen kitisztult a feje. Jól haladt az előkészítéssel, jegyzetelt, mire fog majd még rákérdezni.

⁴ In dubio pro reo: „kétség esetén a terhelt javára”. A büntetőeljárás első alpeve (Be. 1.§) az ártatlanság, pontosabban a *nem-bűnösség* vétele (ám ez *megdönthető igazság**). Hatása végigvonul az egész eljáráson: a terhelt nem tekinthető bűnösnek, amíg ez nem bizonyított, így Be.556.§(1)c) bizonyítottság hiányában nem ítéltethető el. *Contra reo*: ha kétség esetén bűnösnek tekintjük, de legalábbis gyanúsak.
* Be. Kommentár (Belegi József) <https://jogkodex.hu/doc/2852658>, Király Tibor: Be. jog, Osiris 2000, 124.p

Később, délutánra már megengedte magának... a kutyaharapást szőrével. Sétálni indult és a sétányon a faházaknál fehérbor kóstolókat, egy-egy kis pohárnyit kirendelt. Ez volt a Balaton másik általa kedvelt jellegzetessége. Elsőként az úszás, a csend, s hogy itt mindig a természetben tud felfrissülni.

Leszállt az este, épp olyantájt, mint pénteken. Már nem tudott ellenállni az érzéseinek, az emlékeinek. A tegnap történetekre gondolt. És nem kifejezetten, mint jogestere.

Váratlanul, végzetszerűen kezdett el búgni a telefonja. Ismeretlen szám, Budapesti körzet. Zavart érzése támadt, nem tudta hová tenni, vajon ki hívhatja, pont most.

- Jó estét, Roland! Itt Illés Ferenc, a II. kerületből.

- Százados Úr! Jelentkezem!

- Hagyja ezt, nem jókedvemben telefonálok.

- Mivégre hát?

- Hogy' is vezessem be. Hisz maga a véletlenekben?

- Hát, sajnos már a mesékben sem.

- Na, ez a baj. Ma este, úgy fél órája, egy huszonéves fiatal fiút, a tegnap esti baleseti helyszíntől néhány méterre oly mértékben helybenhagytak, közúti balesetnek álcázva, hogy az előzetes, csapatrádióban lejelentett, technikai jelentés szerint arra számítunk, a kórházba szállítás alkalmával, vagy épp most e percekben meg fog halni...

- Neee!

- És nem a Kolos!

Csend ült a vonal másik végére... egy hosszas sóhaj után tört meg.

- Mit szeretne? - kérdezte Roland.

- Lényegretörő. Amolyan szakmai párbeszédet.

- Ez a kölyök a Kolossal egyidős, afféle haveri társaság?

- Ugyanarra futott, ugyanakkor.

- Akkor, ha egy rugóra jár az agyunk, a Kolos védőjét be szeretné hívni egyeztetni, hátha a fiú tud valamit a körülményekről, most ebben a másik ügyben. Richárd egyenes jellem, viszont stressz-bírásban még kovácsolódnia kell. Beszélek vele, Ön helyett.

- Megköszönném. De, nem sürgős.

Roland ettől a kifejezéstől hirtelen letette a poharat a Tagore sétány vízparti betonjárdájára. És kitisztult a tudata.

- Nem sürgős. Mert a kriminalisztika hét kérdéséből most nem arra keressük a választ, hogy "miért", hanem hogy "ki követte el". Talán már nem is keressük?

- Nézze Roland. Nekem erről az a mocskos gondolatmenetem támadt, maga nem akkor barom, hogy két egymást követő napon *véletlenül* majdnem elgázol valakit, és otthagyja a sérültet a földön. A hölgy védenca, fehér gerinctartó galérral, nem hihető, hogy ma éjjel is autót vezetne. Maradt az antiszociális nárcisztikus nénike, akinek érdekében áll, hogy körülbelül ezen időtájt alaposan megleckéztessen egy futkározó hülyegyereket.

- Százados úr, valóban, én most Balatonfüreden iszogatom a körülbelül ötödik badacsonyi fröccsömet. De még képes vagyok Ricsivel tapintatosan tárgyalni. Ha most nem érem el, akkor majd korán reggel. A feletteseimmel azonnal egyeztetek.

- Ami bennünket igazán érdekel: hová futott a két kölyök? Egy irányba futottak, ugyanúgy este 9-kor. Mi váltotta ki, hogy az egyikőjüket el kellett hallgattatni?

- Na erre az önkormányzati kamerák tudnak majd válaszolni. Megkeresve az utóbbi hetekből, hogy ez idő tájt hová szoktak sétálni, kivel találkoznak.

- Vagy Richárd közvetlenül meg tudja kérdezni, és a fiú vagy eldalolja, vagy nem fogjuk tudni megtalálni egy barátjának a gyilkosát.

- Ez így már nem lesz szép ügy... ügyvédi titoktartás...

- Ahol erőszakos a halál, az már nem lehet szép ügy. Gondolkodjanak, aztán jelentkezzenek. Holnap este is én leszek szolgálatban. Jó pihenést!

- Jó pihenést! - mondta Roland maga elé nézve, kedvetlenül.

Zsibbasztó érzés nehezedett rá.

Ez az Illés valójában egy véreb szimatú, kőkemény fickó. Ki tudja, hány lépéssel jár előttük, de elkezdett játszani, és élvezi. És ez aggasztó. Ijesztő, óvatosságra int. Sőt, pánikra.

Roland úgy érezte, egy világ mozdul meg vele. És ezt nem a sokadik fehérboros fröccs tette.

Misa, vajon miféle módon ijesztett rá erre a banyára, meg az öreg fickóra?

Ezek berágtak és bosszúra hajlamosak.

És, mint láthatjuk, nincs náluk erkölcsi határ. Belefér akár egy közúti baleset, egy kis csoportosan elkövetett garázdaság, kényszerítés, akár egy kifejezetten erőszakos, halált okozó testi sértés is.

- Hogyan fogom én ezt helyrehozni? – gondolt bele, ijedten - Ha ez a fiú meghal, azt soha. Én nem kértem rá Misát, hogy ekkora bajt okozzon. Azt mondta, *nem akarnak visszakérülni a ketrecebe*.

A telefonjáért nyúlt, és Mátét hívta.

22.

Szombat, Budapest, San Diego klub.

- Szia Máté! Köszönöm, hogy felvetted, ha sokadikra is.

- Kezdődik az este! Emelkedik a népsűrűség...

- Némileg, bajban vagyok. Talán.

- Az Nálad azért előfordulgat... de most próbálj gyorsítani.

- Oké. Két probléma: az egyik, hogy a sokadik nagyfröccsöm után már semmiképp nem fogok visszavezetni Budapestre, pedig helyre kellene hoznom valamit. És emiatt legálisan tárgyalnom sem szabad a kerületi nyomozókkal, és nekik sem velem. A második probléma, illetve az első, hogy baleset ért egy srácot ott, ahol tegnap este majdnem én ütöttem el egy másikat. És ezek ismerhetik egymást, ugyanott jelentek meg, időben ugyanakkor. De a mai kölyköt szinte halálra verték és kilökték az útra, hátha a sötétben átmegy rajta valaki. Nekem ezt úgy tanították, hogy *emberölési kísérletnek* is megállhat.

- Bocs, ha türelmetlen leszek: de miért engem hívtál?

- Felhívott a kerületből az ügyeletes vizsgálótiszt. Hogy tudok-e valamit segíteni ezügyben, mert az ő fejében összeállt egy kép. Az én fejemben meg összeállt egy olyan puzzle darab, ami, ha igaz, akkor rám húzhatják a vizes lepedőt felbujtásért.

- Na most már tényleg nem értem, de legalább már kezd rosszul hangzani.

- Tegnap boltoltam Misával. Hogy ha talál rá módot, állítson le egy fickót, aki egy ügyfeletem zsarolja. És, kicsi a világ, az a nő az asztaltársaságába tartozik, aki a tegnapi balhéban összetörte a kocsija elejét.

- Tudom már.

- Attól félek, Misa ráijesztett. Az öreg meg bebosszult.

- Az öreg agresszív. De nem bolond. Már nem a nő kiskutyája, aki csettint egyet, ez meg harap. És jelenleg itt van, nyitás óta itt van. Azt jobban el tudom képzelni, hogy a nő benne volt. Az olyan. Folyton valami jelenetet rendez itt a klubban, az öreg meg csitítgatja. És a nő meg a fiatalúr, azok ma még nem jártak itt.

- Hát, most sokat könnyítettél a lelkemen. Talán Misa meg én nem leszünk a mai balhéhoz köthetők.

- Hadd adjak egy utolsó tanácsot, aztán indulnom kell. Szokjál le Misáról. Folyton bajba keveredsz, és az ügyvéd karriered kockáztatod. És azzal az életedet. És még egy utolsó: szokjál vissza imádkozni.

- Neked azért elárulom: le sem szoktam róla.

- Akkor mormolj el egy rózsafüzért, vagy amiben hiszel, aludj egyet és holnap beszélünk, hogyan tudjuk tisztázni a nevedet.

- Köszönöm, hogy beszéltünk.

- Van mit köszönnöd. Na szevasz!

Máté letette.

Roland már nehezülő és enyhén zsongó fejjel érezte, össze kell szedje magát, mielőtt felhívja Ricsit.

Át kellett gondolja, hogyan fogalmazzon tapintatosan. Viberen hívta. Hosszas zörgetésre érte csak el.

- Na mi van? Te aztán tudod, mikor kell alkalmatlan időben telefonálni.

- Jók voltak a mestereim. És még mindig tanítanak... Tudunk beszélni a tegnapi esti ügyben?

- Épp vendégségben vagyok. De most kicsit kijöttem az előtérbe. Láttam, hogy Te hívsz.

- Mi lett a sráccal? Mert hogy azóta még nem beszéltünk, nem írtál.

- Próbálok felejtetni. Jobb lett volna a tegnapi ügyet el sem vállalni.

- Nem tudhattad, mibe tenyerelsz. És ilyenek az estébe hajló balhék. Ritkán tiszták.

- Szóval, a fiút *háziőrizetbe* tudtam könyörögni. Szombattól.

- Na, gratula!

- És persze, hazakísértem reggel a rendőrökkel, mint védői jelenlét, és mondtam neki, hogy ez most *pro bono* volt, nem kell fizetnie semmit, de ne is lássam többet. Visszaadtam aztán a *csomagját* is.

- Na, ezen izgultam, hogyan fogsz tudni megszabadulni tőle. Mármint a cuccostól. De, majd máskor ne mondj ilyet az ügyfélnek hogy "többé ne is lássam". Néha valóra válik.

- Ezt most hogy' érted?

- Ma este egy fiatal srácot, kilenc óra környékén a tegnapi helyszínen elkaptak és megverték. De! Nem a Kolost.

- Egy barom vagy! Hogy ezt így adod elő.

- Tudnám én ezt jóval drámaibban is művelni. Két másik mondattal megvezetve, hogy mélyen elássalak lelkiileg. De, én a barátságot *ápolni* szeretem, nem megroppantani. És a halállal sem viccelek. A srác ugyanis életveszélyes állapotban van. Illés hívott fel az imént, hogy neki gyanús ez a mai gyerek, nem tudunk-e valami kapcsolatot felhúzni a két ügy között? Esetleg nem tudsz-e valamit a védenced *ismeretségéről*?

- Hát, de hát könyörgöm: *ügyvédi titoktartás*. Ez az Illés kiakasztó. Tegnap is kiakasztott.

- Te is kiakasztottad őt, rendesen. Nem veszi jó néven, ha a frissdiplomás jogász neki *dogmatikai* alapon megmagyarázza, hogy mit szabad és mit nem.
- De igazam volt.
- Valahol mind a kettőtöknek. És a védő-rendőr viszony azért afféle kutya-macska barátság.
- Bocs, de nem fogok a kölyök terhére vallani semmit. Nem hívhatnak tanúskodni.
- Ezt ő is tudja ám. Fenntartom, hogy nem rossz szándékból kérdezte. Csak érdeklődik a körülményekről. Ha megkapják majd a srác zsebében lévő telefont, abban meglesz a Kolos telefonszáma?
- Meglesz. Én úgy sejtem, ez lehet az egyik srác, akihez tegnap Kolos futott. Csak mától nem sétálhat el akárhová. Ezért a kölyök eljött a tegnapi áruért. Aztán elvitte volna a haverjainak.
- Akkor ezt a terhelő bizonyítékot is megtalálhatták nála a zsebében. Mi pedig erről hallgatni fogunk. Nem kábszer-birtoklás ügyében került őrizetbe tegnap. De, én azt mondom, baromi gyorsan hívjad fel és magyarázd el neki, hogy ne valljon se maga ellen, se a barátja ellen, hogy fogyasztási mennyiséget birtokoltak és megosztották egymás között. És ne vakkantsa el magát, hogy Neked adta, letétbe.
- Ő vitte volna a társainak. Szóval szerintem nem először csinálta. Konkrétan ő egy kereskedő. Saját magát is felfedi, ha engem beránt a bajba és azt vallja majd, nekem adta letétbe, én visszavittem, a kölyök meg megvásárolta. Annyira csak nem hülye. Fel is hívom! De most.

23.

Szombat este 21:07, Bp. II.ker. Rendőrkapitányság

Alex zsebében zizegni kezdett a telefon. Kitartóan. Kénytelen volt ránézni. Illés hívta. Kihangosította.

- Krisztofóro, merre jártok?

- Itt vagyunk még az Alvincin, helyszínt biztosítunk. – válaszolt Kristóf.

- Na mert? Fél a helyszín a sötétben?

- Nem, csak gyűlik a tömeg. Van valami rendezvény a Lövházban.

- Ó, hogy eszem a szívüket! Nagyszemű babbal. Na figyelj. Nem csapatrádió hívtalak, mert volna itt egy privát *küldetés*. Alex marad, a *helyszíni nyomok és bizonyítékok eredetben való megőrzése biztosítására*. Te meg felnyergelsz, elvágta az nekem az Önkormányzati Rendészethez. Van ott a sarkon egy kamera. Annak kellene a felvételét megnézni, látsz-e rajta valami használható jelenetet, a helyszínről távozó embert, járművet? Az ügyeletes őrszem már várni fog, beszéltem vel. Egy *Kutasi Ákos* nevű srácot keress. Írtok egy papírt a nevemre, hogy kiadmányozza a kerületi Kaps részére a felvételt egy pendrive-on. Te vedd át a nevemben, aztán sürgiben el is hozod. Lepecsételem, aláírom, és mész vissza a papírral. Ezután indítok egy másik egységet is, aki begyűjti a tegnapi esti kölköt is, mert az a gyanúm, hogy van közöttük kapcsolat. Nagy csoda lenne még ma éjszaka levadászni az elkövetőket. De vannak tippjeim. Szóval. Mit kell csinálnod? Elmenni a felvételért. Kihez?

- Valami Ákos.

- Kutasi Ákos. Pen drive-ot elhozni, papírt aláíratni! Van rá két perced odaérni. Eredj!

- Parancs! – zárta Kristóf. „*Parancs értettem*”, csak rövidebben. Sietett a szolgálati járműhöz.

*

Illés a kézfejjével vakarta meg szakállát az állcsúcsán. – Mit tudunk? A helyszín, az időpont, mint a tegnapi. Misiék az áldozat ruházat-átvizsgálása során találtak egy nyilvánvalóan kereskedelmi mennyiségű⁵ amfetamin származéknak tűnő, jól megrakott csomagot a belső zsebében, a bal nadrágzsebben meg egy pipát és egy zacsi marihuánát, személyes adag⁶ mértékben. Egyszerre kereskedelmi mennyiségben is birtokolni és személyes mennyiségben is birtokolni, ez utóbbit ugyan konzumálja a súlyosabb cselekmény, ám 'dogmatikailag' tekintve, feljebb növeli a birtoklási mennyiséget, a főnökasszonyom, meg az ügyész úr fejével gondolkodva is. Így aztán a szegény áldozatunk a maga biznisze tekintetében átmegy terhelti pozícióba, feltéve, ha túléli. A szaladgálós fiút ma este is meg fogjuk látogatni, és meghallgatni. Hátha képpen van.

Na de, szó ne érje a ház elejét, felhívom az *iffjú Ricardo*-t, hogy ápolhassuk barátágunkat.

⁵ Btk. 176.§ (1) kábítószer-kereskedelem vélelmezhető és nem csak birtoklás, különösen e § (3) szerinti jelentős mennyiségnél, ami a csekély mennyiségű adag húszszorosa, Btk. 461.§(1). A kábítószeresek lajstromozását a 78/2022.(XII.28) BM rendelet és mellékletei határozzák meg.

⁶⁶ Btk. 178.§ (6) Aki [...] csekély mennyiségű kábítószer [...] fogyasztás céljából megszerez [...]

Végignézett az asztalán, és feltűnt, nem látja a pénteki ügy mappáját ott, ahol hagyta. Felállt és tett egy körsétát az irodában. Gerda – *Csengery őrnagy asszony, avagy a főnöke* – asztalán lelte meg.

- Ja igen, ő meg hazaengedte a lurkót még reggel. *Ricardo* kisírta nála. Nem is értem, őszintén.

Felcsapta a mappát és odalapozott a védőügyvéd adatfelvételéhez. Egy piros – átlátszó könyvjelzőt ragasztott az ügyvéd adatai mellé Gerda. – Az, hogy piros színt használt, az *itt* nem a nőiességéből fakad, és felettébb fura. – gondolta Illés. És a furcsaságok őt nem hagyják nyugodni.

Bepötyögte telefonjába a hívószámot és hosszan hallgatta a sokszori kicsengést.

- Tessék, Péterpál.

- Richárd ügyvéd úr! Itt Illés Ferenc beszélek. Szolgálatban van-e az ügyvéd úr így szombat éjszaka?

- Egy családi vacsorán vagyok.

- Akkor helyezze magát szolgálatba, ha kellően csekélynek érzi az alkoholos befolyásoltságát.

- Egy fél percet várjon kérem, amíg átmegyek egy csendes szobába. Minek köszönhetem érdeklődését, százados úr?

- Megvárom, amíg átsétál. A Kolos fiúról lenne szó. Töltsen ki az időt addig felesleges szóvirágokkal?

Ricsi nem válaszolt, okosan hallgatott. Ez az Illés és a stílusa az agyára megy, és tudja ezt, és élvezi.

- Hallgatom. Mi lenne a feladatom?

- Koloshoz indítok egy egységet, mert szeretnénk meghallgatni, van-e kapcsolata egy ma este megsérült fiúval, akit a közelben vertek össze, igen alaposan.

- Roland mesélt nekem erről valamit. De csak keveset.

- Akkor hívja fel legyen kedves a Kolos fiút, és „tanítsa ki”, míg odaér az egységem. Mit kell elmondania, ha esetleg ismerte ezt a Gerzson nevű fiatalembert. Persze, nekem az is jó, ha azt írom majd a jelentésbe, hogy „újbóli kihallgatásától további eredmény nem várható”. Csak tudja, öreg vagyok én már ehhez, és szagot fogtam az összefüggésekre. Értjük egymást?

- Értem. Köszönöm a méltányosságot.

- Úriember vagyok. Majd idővel belátja. Most elmajszolok egy Sport szeletet, addig beszélgessenek.

- Hívom, máris, köszönöm! Viszonthallásra.

*

- Te Roland, ezek gyorsabban dolgoznak, mint a CSI Miami. – pötyögte be Viberre az üzenetet. Nem sok jót ígér ez a mai este, és ez az egész szituáció. Igyekezett gyorsan átgondolni a szabályokat, mit tanácsoljon majd Kolosnak, elsősorban, hogy hallgassanak *a kis csomagról*. - Vajon a hallgatás, illetve az arra való rábeszélés⁷ majd büntetést tesz-e engem? – és cívódva kezdte el keresni telefonján a jogkódexet. Éles szituban, büntetőügyekben, nem dolgozunk emlékezetből. Nagyon kockázatos.

Idegessé lett, mert ha valami módon kiderül, hogy a srácot ő mentette meg egy még súlyosabb halmazati büntetéstől, oly módon, amivel saját magát is elkövetői pozícióba hozta, akkor nagyon nagy a baj. Mintha elásta volna a védenca által átadott pisztolyt, amivel előtte ölte, és nem önvédelemből.

⁷ Btk. 39.§ (1)e) A terheltnek joga van védőjével tanácskozni [...] és 39.§ (1) f) a vallomást megtagadni.

- Na mert, mizu? – jött vissza Viberen Roland válasza. Amire nem visszaírt, hanem visszahívta.
- Képzeld, felhívott az Illés, hogy mindjárt indulnak, a Kolost újra előveszik. Meghallgatják, hogy van-e valamilyen kapcsolata ezzel a Gerzson nevű mai áldozattal.
- Hát, az Illés az olyan. Engem ugyanezen történettel hívott fel, hogy mit gondolok az esetről, lehet-e összefüggés, úgy véletlenül, és megállapítottuk, hogy a *véletlen* az csak a mesében létezik.
- Most nem örülök ennek a nagy egymásra borulásnak!
- Félre ne érts. Konkrétan elmélkedő-partneri minőségben hívott fel! Min aggódsz?
- Tudod, min aggódok. Eltitkoltunk egy kisebb zacskó zöldet.
- És bárki tud róla? Hogy titkoljátok? Vagy hogy egyáltalán az létezett... *egyáltalán*?
- Nem. Senki sem tudhat róla, rajtunk kívül. Szerinted lehallgatják a telefonjainkat?
- Mármint, kicsoda? Illés akarna csőbe húzni? Téged is, engem is? Az rendkívüli aljaság lenne tőle! Ügyvédek lehallgatni? Nem, Illésre nem vall az efféle módszer. Hidd el, ő korrekt módon játszik.
- Mégis, rámennek a srácra. És elsőként engem hívott fel, hogy tanítsam ki a terhelte.
- És mit fogsz neki mondani?
- Nem vagyok még benne biztos. Hogy bűnpártolás-e, amit csinálok? Én ugyanis nem vagyok gyakorlott bűncselekmények önálló, netán társas vagy bűnsegédként való elkövetésében.
- Hát, nézzük meg a bűnpártolás címszó alatt a Btk. *Ügyészeknek szóló kommentárját*, nem a simát, hanem ezt a speckó fajtát. Mert, ha csak tisztán dogmatikai alapon pörgetem végig, akkor bűnpártolni azt jelenti, segítem a terhelt megmenekülését a büntetőeljárás *következményei* alól. Na már most, ha nincs is folyamatban ellene alapügy, *drogbirtoklás* miatt, akkor fogalmilag nem tudod pártolni a hatóság elől való menekülését, vagy a felderítés eredményességét, mert *ez egy járulékos cselekmény*⁸. Mert ha az alapcselekmény, mint *birtoklás vagy kereskedelem* felderítésre kerül, és utána akadályozod az eredményességet, na akkor áll meg ez a törvényi tényállás. Egyelőre a bűncselekmény tárgya, amire elkövették a birtoklást, nincs meg. Egyelőre a kiléte sem bizonyított, a léte sem felderített tény. Én a helyedben a fiúnak azt mondanám, hallgassatok. Aktívan, tagadja meg a vallomást az esetben, ha erre rákérdeznek. Ettől ugyan gyanúsabbá válik, de tanítsd meg vele, hogy a vallomás megtagadására joga van, mert ő nem tanú, neki nincsen „tanúzási és igazmondási kötelezettsége”. És próbálj picit lazítani.
- Hm! Köszönöm! Ezen elindulok. Segíthet átlendülni. Ezt az irányt kezdem majszolgatni.
- Oh, még valami. Emlékszel Holiszter Kyra tanárnő mit említett meg nekünk halkan a háziőrizetet biztosító eszközről? Hogy nem csak lábperec... be lehet rajta kapcsolni hang lehallgatását is.
- Ricsi itt vett egy nagy levegőt. Tisztán emlékezett a teremre, az órára, még a padra is, ahol aznap ültek.

⁸ Btk. 282.§(1) „[...] alapbűncselekmény hiányában pedig bűnkapcsolatról, azaz járulékos deliktumról sem lehet szó. Az alapbűncselekmény nélküli járulékoság - a hatályos törvényi szabályozás alapján - ugyanis nyilvánvalóan fogalmi képtelenség. [...] Amikor az alapbűncselekményre nem derül fény, és emiatt büntetőeljárás sem indul, egyértelmű, hogy a bűnpártoló jellegű magatartás sem lehet ismert a hatóság előtt, ezért ilyenkor az alapdeliktum jellege irreleváns.” A bűnpártoláshoz az alapcselekmény megvalósításának tényét meg kell állapítani bírósági ítéletben. – *A Btk. kommentárja ügyészeknek c.*

- Nekem az is eszembe jut, mit mond a Büntetőeljárásról szóló törvény 39. § (1) pont e) bekezdése, miszerint *a terhelt jogosult arra, hogy védőjével* ellenőrzés nélkül *tanácskozzon*.
- Jogosult, de el tudom képzelni a valóságban, hogy a nyomozó hatóság, a nyomozás eredményességére tekintettel, különösen a forró nyomon való felderítésre, a cselekmény valósághű megállapítására, a bizonyítékok rögzítésére, és így tovább... olvashatjuk is *Czine Ágnes* professzor asszony, alkotmánybíró veretes szakcikkében⁹ és Alkotmánybírósági és EJEB határozatokban.
- Na, most, konkrétan egyáltalán nem vagyok boldog, hogy az ölembe hullott ez az egész nyavaja.
- Nézd, a körülményekkel én sem lehettem tisztában. Az egész egyáltalán nem indult bonyolultabbnak egy sima közlekedési balesetnél. Nem láttam előre, hogy elszaródik. Nem akartam Neked rosszat.
- Jó, én sem akarok feltétlenül hisztizni, de most rohadtul nem vagyok boldog.
- Beszéljetek a terhelttel virágnyelven és lehetőleg halkán, a lábperec sem mindenható.
- Jó, ezt majd én megoldom. De egészen mást terveztem szombat estére. – Hirtelen letette a telefont.

Roland most nem csak hogy nem érezte magát nyeregben az ügyében, hanem mint aki alól kiugrott a ló egy váratlan pillanatban és hanyatt esett a száraz, szikkadt földre. Az effélétől nagyot lehet nyekkenni, gyengébb csontozattal többszörös bordatöréssel járhat. Ekként ledobottnak érezte magát, lelkileg. Mert hogy ő hívta be Ricsit valami olyan ügybe, ami kábszerkereskedős nyomozásba torkollott, és most veszélybe kerülhet, ha a nyomozási szereplők bekeményítenek. És saját maga sincs jó helyzetben, itt van ez a zsarolás háttér szál, meg az esti gázolósos rémtörténet, amivel kapcsolatban egyre jobban maradossa már a bűntudat és ez most afféle lefelé húzó spirálként működik. De már érzi, ez még csak a kezdet. És hogy semmit nem tud ellene tenni. Ebben az állapotában különösképpen.

Úgyhogy az autó középkonzol mögötti felnyitható kartámaszból kivette a C-vitamin pirulás dobozkát és a kreatin tablettát, a bal ajtó tárolórekeszéből az ásványvizet, hogy mielőbb kipucolja magából az este megköstolgatott jónéhány pohárka fehérbor most éppen kevésbé sem áldásos hatásait.

Aztán jöhet néhány szelet quinoás abonett, ne égjen a gyomra a C vitamintól. Hátradöntötte a puha bőrülést és kitűzte a célt: vasárnap délelőtt visszaindul és helyrehozza, amit csak lehetséges.

Az utóbbi órában felgyűlt stressztől olyan kimerültség szállta meg, nem is kellett küzdjön az elalvásért.

⁹ Czine Ágnes: Az emberi jogok és az új büntetőeljárási törvény, <https://szakcikkladatbazis.hu/doc/647520>

24.

Kolos telefonja hangosan és jókedvűen kezdett bele – csengőhang gyanánt – egy olyasféle goa dallamba, amit csak viszonylag vékony *fogyasztói* réteg képes szórakoztatónak minősíteni, hovatovább egyébként zenének címkézni... Hosszas szünet után vette fel a kölyök. Ricsi hirtelen beleszólt:

- Még mielőtt bármit mondasz, kiáltsd el magad, hogy „Ügyvéd úr, örülök, hogy hívott!”

- Ügyvéd úr, örülök, hogy hívott! – Kolos gondolkodás nélkül, gépiesen szót fogadott. És aztán fülelt.

Ricsi halkabbra vette a mondandóját.

- A falnak is füle van. A lábperecedben van egy lehallgató. A Hatóság, ha indokoltnak látja, aktiválhatja. Viszont ha a védő-ügyvéddel egyeztetsz, akkor a *törvény szerint* a lehallgatott anyag azon részét, amin a védővel beszélsz, nem lehet ellened felhasználni. Ha mégis, fellebezünk. De, mondom, miért hívlak. Sajnos, azt gyanítjuk, egy ismerősödet baleset érte és félholtan találtak rá az utcátokban, egy fél órával ezelőtt. A hatóság gyanítja, hogy van tudomásod olyan tényekről, ami az elkövető felderítésében segíthet. Úgyhogy pakolj össze gyorsan valami ennivalót és vegyél fel egy másik ruhát, mert percekben belül meg fog érkezni Hozzád egy járőrautó és behoznak a tegnap esti téglás épületbe újabb beszélgetésre. Ha előbb kezdenének kihallgatni, mint odaérek és nagyon kellemetlen amit kérdeznek, azt mondd: „megtagadom a vallomástételt, amíg a védőügyvéddel nem egyeztetek”. Alapvetően megtagadhatod a válaszadást, ha azzal magadat vádolnád bűncselekmény elkövetésével. De, azt Neked is át kell gondolnod: mi a fontosabb? Tanúskodni, és segíteni, hogy megtalálják, ki akarta bántani a haverodat, vagy saját magadat menteni, és esetleg épp ezzel nehezíteni a felderítés eredményességét. Előljáróban csak ennyit mondanék. Most ne mondj semmit, csak készülődj, harapj valami vacsorát meg cseréld át a ruhádat, aztán találkozunk később, bent.

A lakásajtón takkra pontosan ekkor kezdtek dörömbölni ökölrel.

- Rendőrség! Szakály Kolos! Felszólítom, nyissa ki az ajtót!

- Mennem kell, meg is érkeztek. – Kinyomta a telefont.

- Megyek, megyek! – kiáltotta. Az ajtóhoz sétált és kinyitotta. – Egy pohár vizet még megihatok?

- Ezen a fél percen nem fog múlni. – válaszolta Réti törzsőrmester, a járőrpár vezetője. – Készítse össze az iratait, és egy inget vagy pulóvert, hogy este ne fázzon. Be kell kísérjük újabb meghallgatásra, egy balesettel kapcsolatban. Berényi Gerzson, ha esetleg ismerős Önnek.

A kölyök láthatan zavartan kezdett viselkedni, kapkodó mozdulatokkal keresett magának egy pulcsit.

- Itt lakik a környéken – válaszolta. – Meg, hát, régen egy suliba jártunk.

- Nekünk most nem kell mondania semmit. – Folytatta néhány szóval Anita, Réti járőrtársa. Aki belépett a lakásba, és a fiú után ment, ahogy az elkezdett hátrálni. De, csak a konyháig sétált, a hűtőt nyitotta és kivett egy szeletelt szalámis tasakot. – Hozza persze, aztán induljunk. – Zárta volna rövide Anita.

- Nem igazán értem, mi történik. Nemrég, délután kerültem haza, bírói végzéssel.

- Majd az ügyvédje elmagyarázza.

- Hát az lehet. Az olyan!

25.

- Valaki fel akarja törni a kocsit. Miközben benne alszom? - gondolta. Félig nyitotta a szemét, óvatosan jobbra dőlt és a kesztyűtartó felé nyúlt. Kinyitotta. Első mozdulatra a markába csúsztotta és kiemelte a Sig Sauer 226 Legion-t és a bal markához húzta a tárfejeket. Kioldotta a tárat a bal kezébe. Rendben, töltve. Halkan, de határozottan visszatolta, kattant. Bal marokkal lassan feltolta a szánt, kattant, halkan visszaengedte. Próbált olyan óvatosan mozogni, hogy ne látszódjon az üvegen át. Ő csak egy sötét árny. A sötét autóban a sötét éjszakában. A kaparászás nem enyhült, sőt koppanásokkal gazdagodott. - Na elég lesz, agyonlövöm. - Hirtelen balra fordult és a zárt, bal ablakon keresztül kilőtt az autóból. Az üveg ezernyi darabra robbant és repült szikrázva, az autón belül elsütött fegyver pedig fülsiketítő hangrobbanással jelezte, hogy a feladat megoldva. Bárki is matatott a zárnál, mostanra biztos, hogy egy szívátjáéki, artériaszaggató, gerincbe csapódó lövés elvette az életkedvét. Épp az ő sportkocsiját törje fel valami agyatlan, miközben benne alszik! Mindazonáltal, hirtelen teljesen átmeneti süketé is vált. Jól ismerte ezt az érzést, lőtt már máskor is zárt térben, kifelé járműből is, amitől be is szakadt a jobboldali dobhártyája, ezért arra a fülére már egy jó ideje gyengébben hallott. Egyre jobban zibbadni kezdett a jobb füle. A kaparászás és kopogás viszont mégsem csillapodott, de a füle egyre erősebben kezdett zibbadni, sőt már kifejezetten feltűnően nagyon fájdalmasan szűrni. És a kopogás az autó teteje felől megszorodott. Felült és a jobb füléhez kapott. És valami nagyon furcsa dolog történt.

Egyáltalán nem volt a vezetőülésben. Egyáltalán nem volt a kezében fegyver. Sem az autóban. És nem volt szétlőve a baloldali üveg sem. De nagyon zibbadt a jobb füle, azt morzsolgatta a kezével. Valójában a hátsó ülésen ült fel, és az öt-hat pohár bor hatása alatt álmodott.

- Miféle egy hülye álom! Még jó, hogy nem történt meg! Amikor bort iszok este, mindig ilyenek álmok gyötörnek... bűnözés, bevetések, fegyverek, valami keszekusza irracionális történetben. És közben mégis annyira igazi, ébredéskor nem tudom, mi a valóság. És ez ijesztő és veszélyes. Tipikus háborúsmisziós PTSD. És ezek az utóhatások sokunknál nem csak öt-tíz évig tartanak, de élethosszig. Az egyik megoldás: nem kell borozni. Persze, nem ez a valódi megoldás a poszt-traumás tudatzavarra, hanem, hogy az életünket áttesszük valami egészen más világba, ahol nem vesz körbe *hasonló* közeg, ami nem *idézi meg* azt, ami történt és nem álmodom olyasfélékről. Például nem dolgozunk utána büntető területen, védőügyvédként, ügyészként vagy bármiként. A baj az, hogy ez folyik az ereimben. Na jó, hosszú monológ már ez itt, e késő éjszakában. Fejezzük is be.

Kinyitotta az ajtót. Kiszállt a friss, kicsit csípős levegőre. Az autót tetejére volt esve néhány toboz, a fáról, ami alá beparkolt. - Hülye mókások! Vagy bármi is volt ez.

Az éjféle holdat kereste, de be volt borulva az ég. Kifejezetten jóval hűvösebb volt, mint azt ilyenkor, július közepén megszokott. A fűvön át lesétált a part menti betonozott járdához és leült rá. Lábat a lenti kövek tetejére lógatta. A tó felől hűvös szél fúj, enyhén viharosabb erővel és a vízbe kapva, határozott hullámokat verve fel a parti kövekre. Úgy tervezte, kiül kicsit a csendes partra, hallgatni a pici tücsköket, nézni a csillagokat, áttekinteni a túlpartra. Hallgatni a kövekre halkan felsétáló gyenge hullámok surrogását, ahogy az nyugtatja a leket és az elmét. Most a csillagok helyett a túlpart narancsszínben villogó viharjelzéseit látta. A szél, a köveket durván csapdosó vízzel és a közeli nádas, most már halk visításba átcsapó susogásával csak felkavarta békés elképzeléseit.

Nem várt tovább, felállt és visszasétált az autóhoz. Visszabújt a hátsó ülésre, befészkelte magát, magára húzta a plüss plédet és szinte azonnal el is aludt.

26.

- „A törpök élete nem csak játék és mese!” – idézte Illés a klasszikust. Kivárva a mondakezdéssel, amikor Réti őrmester és járőrtársa a kétszárnyú ajtón át beléptek Kolossal. A tiszt a kávé- és kólaautomata előtt állt, hogy a tőle megszokott színpadias gesztusokkal fogadja látogatóit. – Egy kávé? A vendégem!

- Nem kérek, köszönöm – felelt a fiú. – Nehezen tudnék utána visszaaludni

- Óh, hát a fekhelyre pedig nem lesz semmi panasz. Rendszeresen tisztán tartják a kollégák. És a kávé nem a délutáni műszak buggyant főzetének maradékából kínálnám. Tudja, megint nem mosta el maga után az utolsónak távozó, pedig nagybetűkkel nyomtattuk a kávé gép fölé. Jut eszembe, számítógép. Jöjjön be a szobámba és foglaljon helyet, legyen kedves. Megnézünk kettő, nagyon érdekes videót. És a meleg kávé talán felfrissíteni emlékezetét, mit is látunk a képeken.

- Az ügyvédem jelenlétén kívül kíván kihallgatni?

- Ricardo ügyvéd úr szépen elkezdte magát kitanítani! Ő is érkezik, talán percek belül. Na, csüccs le gyorsan, amíg még barokkos jókedvemben vagyok fellelhető.

Réti őrmester megvárta, amíg a fiú leül. Aztán a pillanatnyi csendet kihasználva, megszólalt.

- Százados úr, kérek engedélyt a járőrszolgálatunk folytatására.

- Úgy van! – válaszolt Illés. – Na, fiúk-lányok, a szabály az szabály. Megvárjuk az ügyvéd urat, percek belül beviharzik, én abban bízok. Nem maradhatok ugyanis édes-kettesben így éjnek éjadán, újonsült partneremmel, hátha utólag egyszer majd váratlanul megvádolna, hogy pszichikai fenyegetéssel rávettem őt a saját terhére vallani... és nem lenne majd, aki tanúsítja, hogy ilyen nem történt meg. És mehetnék a Fekete Sas utcába, magyarázkodni, a Katonai Törvényszékre. Nem először. De már unom.

- Értettem! – nyugtázta Réti, nem csak mint formális válaszádként, de valóban megértette.

Illés a kávéját lötyélgette tovább, amíg lassan a helyére sétált.

Kolos a lábperecet érezte egyre súlyosabbnak és próbálta a lábait úgy rendezetni az asztal alatt, hogy egy kicsit kényelmesebb legyen, mint az egyel korábbi ülőpózban. De a lábperec nem kényelmes.

Réti és társa pihenj-állásban, avagy kisterpeszben, hátul összekulcsolt kézzel várták az idő múlását.

A csend foglyait Csibor, a szombat éjjeli őrszolgálatos szabadította fel.

– Érkezik az ügyvéd úr! – kiáltotta be a kétszárnyú lengőajtón, amint Ricsi előtt azt kinyitotta.

Ricsi besétált a folyosóra és jobbra fordult, az egyetlen szobába, ahonnan a fény áradt.

- Na, most lehet menni! – szólt Rétiékhez a tiszt és ívet rajzolva a mutatóujjával, kifelé mutatott. Ügyvéd úr! Köszönöm, hogy megérkezett! Ügyvéd úr, meghívom egy kávéra. Hány cukorral kéri?

- Nem, köszönöm, este már nem iszok.

- Akkor még egyszer megkérdezem. Kimegyek az automatához, egy percre, és addig beszélgetnek.

- Kevés cukorral kérem.

- Na látja.

Ricsi megvárta, amíg Illés kisettenkedik, és gyorsan odahúzott magának, Kolos mellé egy széket.

- Azt mondták, meg fogunk nézni kettő videót! És nem tudom, mire számítsak. – kezdte Kolos.